

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

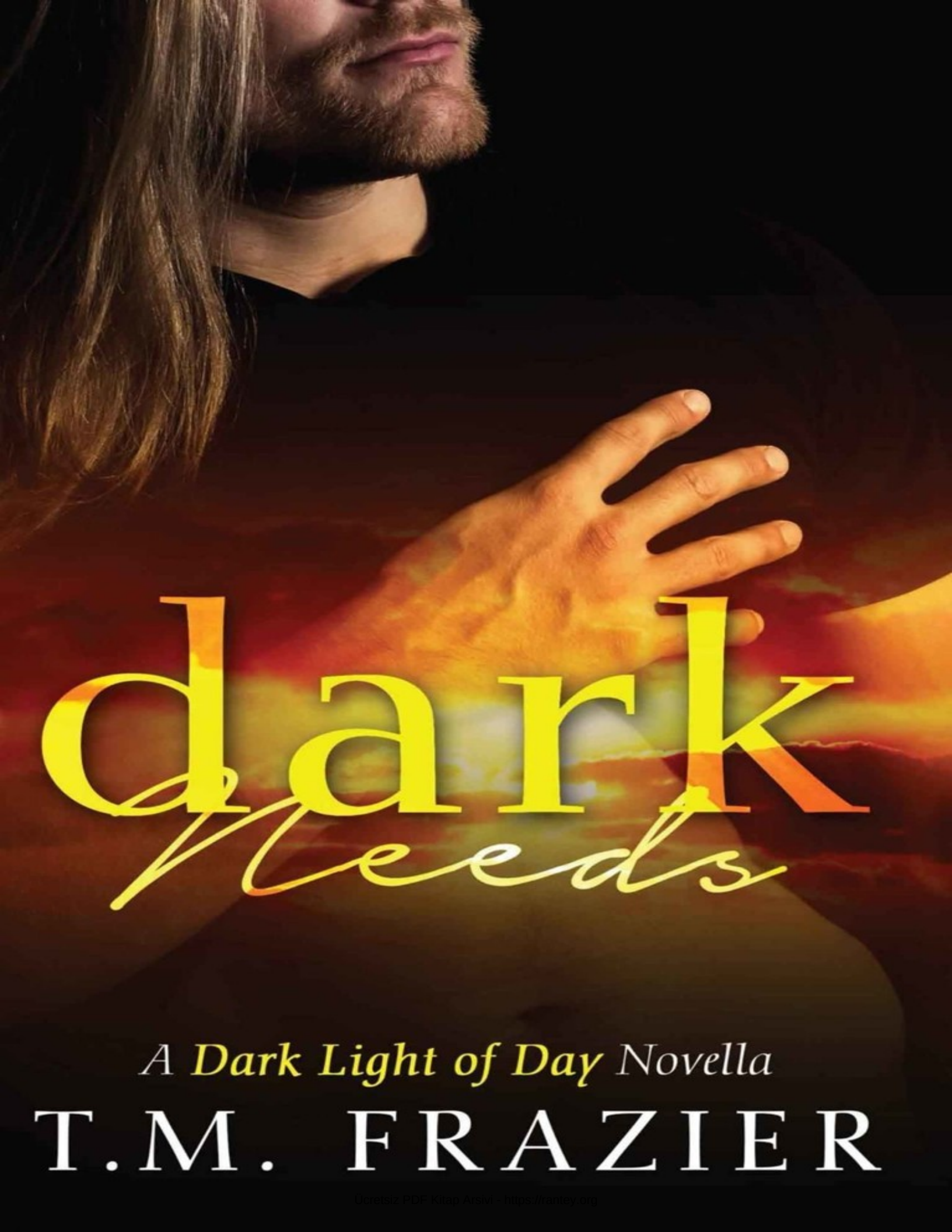
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

dark seeds

A Dark Light of Day Novella

T.M. FRAZIER

Karanlık İhtiyaçlar

Günün Karanlık Işığı Romanı

T.M. FRAZIER

Copyright © 2015 T.M. FRAZIER

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13:

978-1507828564

ISBN-10: 150782856X

Kapak Tasarımı: Sara Eirew

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Benzer şekilde adlandırılmış yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler kasıtlı değildir.

DEDİKASYON

Clarissa, Julie ve Kimmi için

İÇİNDEKİLER

Teşekkür	i
BİR	9
İKİ	23
ÜÇ	26
DÖRT	33
BEŞ	38
ALTI	45
YEDİ	50
SEKİZ	57

DOKUZ	61
EPILOG KRAL ÖNİZLEMESİ	78

Çeviri Kitaplar
Telegram

TEŞEKKÜRLER

Bana inanan herkese, özellikle de okuyucularıma teşekkür ederim. Mesajlarınız ve desteğiniz benim için her şey demek. Günün Karanlık Işığı'nı ilk yazdığımda bunun sadece yazdığım bir hikâyeden daha fazlası olacağını hiç düşünmemiştim. Onu hayal edebileceğimden çok daha fazlasına dönüştüren sizler oldunuz.

Jake & Abby'nin hikayesini okumak, incelemek ve takipçileriyle paylaşmak için zaman ayıran tüm blog yazarlarına teşekkür ederim. Maryse, Aestas, YaYa, S&M Book Obsessions, Goodreads okuyucularım ve The Rock Stars of Romance'deki Milasy & Lisa. Yazarlar için yaptıklarınız, benim ve çalışmalarım için yaptıklarınız inanılmazdı. Size sonsuza dek minnettar kalacağım.

Bu yıl çok özel bir arkadaşımın desteği olmasaydı aynı olmazdı. S&M Book Obsessions'dan Lea (Mistress L). Benim için kitap dünyasının ötesine geçtiğin için teşekkür ederim. Hamileliğimin ilk anlarından itibaren nazik tavsiyeleriniz ve cesaretlendirici sözleriniz için teşekkür ederim. Twitter'da tanıştığım birinin, bana ilk sözleri 'Saçlarına bayılıyorum, kafa derini yüzmek ve kafanı takmak istiyorum' gibi bir şey olan birinin bu kadar harika bir arkadaşım ve çok seveceğim biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu yolculuk sırasında edindiğim gerçek hayattaki yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hem arkadaş hem de hayran olmak garip ama harika bir duygu. Aurora Rose Reynolds, Rochelle Paige, Tessa Teevan, Monica Robinson, Pam Godwin, Ella Fox, Joanna Wylde, Harper Sloan, Penelope Ward ve daha niceleri, yetenekleriniz ve başarılarınız bana her gün devam etmem için ilham veriyor. Size ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum, bir kısmını benim için harcadığınız için teşekkür ederim.

Kocam Logan'a teşekkür ederim. Çılgın bir yıl oldu, bebeğim! Hayallerimi her zaman desteklediğin ve sana çılgın kitap senaryoları sorduğumda bana psikopatmışım gibi bakmadığın, bunun yerine kendi çılgın fikirlerinle karşılık verdiğin için teşekkür ederim. Sevdığım şeylere ilgi gösterdiğin için teşekkür ederim. Kitap dünyamı ve içindeki insanları sevdiğin için teşekkür ederim. Çılgın karınızı sevdiğiniz için teşekkür ederim ve inanın bana, çılgın olabileceğimi biliyorum.

Hepsinden önemlisi, sırtımı ovduğun, elimi tuttuğun, karnıma müzik çaldığın, ne kadar güzel olduğumu söylediğin (gerçeklerden uzak olsa da), benimle Oreos yediğin, benim için banyo yaptığın, yatağımızda uyuyamayacak kadar rahatsız olduğumda benimle kanepede uyuduğun ve benimle birlikte sevinç gözyaşları döktüğün için

teşekkür ederim.

O ilk güzel çığlığı duyduk. Yeni kızımız için teşekkür ederiz. Charley, babası sen olduğun için çok şanslı. Seni sonsuza dek seviyorum. Bu hayatta birlikte yolculuk yapmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Küçük kızım Charley'e teşekkür ederim. Sen başımıza gelen en mkemmekel küçük eysin. Annen seni koşulsuz seviyor ve asla ama asla kitaplarımı okumana izin yok!

BİR

Jake

Owen Coral Pines'tan kaçtığında gerçekte kimden kaçtığını bilmiyordu. Aklınca muhtemelen polisten ve kızımı vurduğu için yakında hapsedilecek olmasından kaçıyordu.

Aslında kaçtığı şey, yaklaşan ölümüydü.

Üç gündür ayaktaydım ama sanki bir kamyonu kaldırıp Coral Pines Nehri'ni kürek çekerek geçebilmişim ve yine de kendimi tam olarak yormamışım gibi hissediyordum.

Çok mutluydum.

Ben de korkudan aklımı kaçırmıştım.

Yıllar boyunca işimi yapabilmeme yardımcı olan şey bu korkusuzluk oldu ve iyi.

Ama Bee'nin büyükannesinin evinin köhne ön verandasında bir elim Kapı tokmağını çevirecek gücü kendimde bulamadım. Korkudan donup kalmıştım, kapı açıldığında arkasında olabileceklerle yüzleşemiyordum.

Abby hala ellerimde olan kanla yüz yüze geldiğinde benim hakkımda ne düşünecekti? Ne yaptığım, ne yaptığım ve yine ne yapacağım gerçeği tam önünde dururken. 'Jake insanları öldürüyor' artık sadece soyut bir fikir olmadığında ne olur?

Bee, Owen'ı bulup öldüreceğimi biliyordu ve Owen'ın kendisine yaptığı vahşi saldırının ardından çekilen fotoğrafları göstererek beni cesaretlendirdi. Kanımın kaynayacağını ve derhal intikam almak isteyeceğimi biliyordu. O düğmeyi çevirdiğimde ve Abby beni gördüğünde, gerçekte kim olduğumun kanlı kanıtını yüzüne bakarken gördüğünde ve her şey gerçek olduğunda, o parçamı hala kabul edebilecek gibi hissedecek miydi? Beni hâlâ hayatında isteyecek miydi? Georgia'nın hayatında?

Abby beni olduğum gibi, içimde şeytanın yaşadığını bile bile sevdi. Gerçekte kim olduğumun derinlerde yatan yapısının bir parçası olan vahşeti biliyordu.

Bir teoriyle, neredeyse gerçek olmayan bir şeyle yaşamak kolaydı çünkü uğraşmak zorunda olduğu bir şey değildi. Gerçekle yüz yüze gelmek ise tamamen farklıydı.

Sikeyim.

Kanı yıkayabilir ve uğruna binlerce kez ölebileceğim iki insanı neredeyse öldüren o orospu çocuğunu öldürmemişim, yaptığım şeyin kanıtı tenimde kurumamış gibi davranabilirdim. Bu şekilde daha kolay olabilirdi ama sadece kısa vadede. Abby ve Bee için planlarım uzun vadeliydi. Beni gördüğünde temiz olmak istemiyordum. Beni gördüğünde temiz olmak istemiyordum.

yara bandı ve bir aile olarak ilerleyebilmemiz için başımıza gelecek her şeyi göze aldık.

Benim ailem.

Bee defalarca beni sevdiğini söyledi ama bunu görmesine ihtiyacım vardı. Beni görmesine ihtiyacım vardı.

Geçmişte kimi öldürmüş olursam olayım, bundan en ufak bir rahatsızlık bile duymamış, bunu bir an bile düşünmemiştim ama Bee'yi tekrar kaybetme fikri bile midemi bulandırıyordu.

Onu *asla* terk etmemeliydim.

Ama ben lanet bir korkaktım.

Onun için *asla* geri dönmemeliydim.

Ama ben lanet bir korkaktım.

Bee'yi terk etmek için bahane olarak bok gibi zayıf bir söylentiye kullanmışım çünkü bunun doğru olma ihtimali olduğuna, birlikte geçirdiğimiz mükemmel bir geceden sonra gidip komşu çocuğu/psiko zengin çocuğu Owen'ı becerebileceğine kendini tüm kalbiyle inandırmış zayıf, güçsüz bir adamdan başka bir şey değildim.

Aslında yaptığım şey Bee'yi çok yaklaşımdan uzaklaştırmaktı. Beni neyin harekete geçirdiğini gerçekten anlayamadan ve beni terk etme kararını vermeden önce onu terk ettim.

O zamandan beri her günün her saatinin her saniyesinde pişmanlık duydum.

Dört yıl boyunca hayatımı gözlerim kapalı ve Bee'siz yaşadım, çünkü ilk kez biri bana zarar vermek yerine gerçekten zarar verme kapasitesine sahipti. Owen'ın arkadaşının bana Abby ve Bee hakkında anlattığı saçma sapan dedikoduyu, Bee'nin beni parçalara ayırmasına fırsat vermeden Coral Pines'tan bisikletimin beni götürebileceği en hızlı şekilde ayrılmak için kullandım.

Sorun şu ki Bee derimin o kadar altındaydı ki yanımda olmadığı her gün başlı başına bir işkenceydi. Ama günün sonunda, nedeni ne olursa olsun onu terk ederek onun için doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm çünkü bensiz daha iyi olacağını biliyordum.

Hayatımda bir kez olsun doğru şeyi yaptığımdan emindim.

Dört yıl sonra, onu görme, onunla konuşma, ona dokunma ihtiyacı azalmamıştı. Daha da güçlendi.

O kadar güçlüydü ki ona olan ihtiyacım başka her şeye olan ihtiyacımdan daha güçlüydü.

İşin aslı, bana ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için geri dönmedim. Geri geldim çünkü ondan uzak duramayan bencil bir pisliktim.

Onu severdim. Hep sevdim. Böyle bir sevgiye sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim

ama o hurdalıkta kapüşonlu tişörtü kafasından çıkardığım ve güzel, soluk yüzlü, kırmızı bir kafanın silahımın namlusunun ters tarafından bana baktığı andan itibaren hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Onun yüzünden oldu.

Kaçmak istemedim, artık onsuz yaşamak istemedim. Bu yüzden yapmamaya karar verdim.

Kendi payıma düşen işkenceyi yaptım ama hiçbiri Bee'siz geçirdiğim zamandan daha acı verici ya da zalimce olamazdı. Babamın ölüm haberini bile almadan günler önce bisikletimin selesini hazırlamış ve o gece yola çıkmıştım.

Coral Pines'a geri döndüm.

Kızımı almak için geri dönecektim.

Korkaklığı bırakıp lanet kapıyı açmaya karar verdim, kapı ardına kadar açıldı ve kafamı yarmaktan sadece birkaç santimle kurtuldum.

"Üzgünüm, bisikletini duydum." Bee, her gün içinde kaybolabileceğim o geniş gözleriyle bana bakarak, "Bisikletini duydum," dedi. Bornozu açtı, şımarık küçük yuvarlak göğüsleri en sevdiği Guns-N-Roses atletinin üstünden görünüyordu, her zaman içinde uyuduğu dar şortu hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Abby söz konusu olduğunda hayal kurmak için çok zaman harcadım.

Verandada yerimde durdum, sanki bu sefer evine girmek için bir tür izne ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. "Kanaman var" dedi Bee, çılgınca üstümü başımı yoklayıp yaralarımı kontrol ederek.

"Bee, bebeğim, bana bak" dedim, dikkatini çekmeye çalışarak. Devam etti, kanın kaynağını aramaya devam etti. Kollarından tutarak sıkıca yanlarına bastırdım ve onu bana bakmaya zorladım. "Bebeğim, bu benim kanım değil" diye onu temin ettim. Bee sonunda ona ne söylemeye çalıştığımı anladığında durakladı. Beni çok şaşırtarak rahat bir nefes aldı ve elinin tersini yavaşça yüzümün yan tarafında gezdirerek çenemi avucunun içine aldı.

İşte o an gelmişti. Tam o anda dönüp lanet kapıyı suratıma çarpmasını bekliyordum. Eğer beni artık istemiyorsa, en azından acınası hayatımın geri kalanını Owen'dan korkmak zorunda kalmayacağını bilerek yaşayabilirdim.

En azından ona bu kadarını

vermiştim. Bee beni

reddedebilirdi.

Bana canavar diyebilir ve beni bir daha asla görmek istemediğini söyleyebilirdi.

Her ne kadar kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de, dört yıllık ayrılıktan sonra

.

"Ha
yır"

Dür
üst
olm
ak
gere
kirs
e.

Hay
ır
cev
abın
ı
kab
ul
ede
bile
ceği
mde
n
emi
n
deği
ldi
m.

Bee böyle bir senaryonun neye benzeyeceğini hayal etmeme fırsat vermedi çünkü elini göğsümün üzerine koydu. "Bitti mi?" diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım, "Bitti bebeğim," diye ona güvence verdim. Ve sonra yaptı.

Ne yapacağına ya da nasıl yapacağına dair tüm iç diyaloglarımı sona erdiren bir şey hissediyorum.

Gülümsedi.

O gülümseme bir kulağımdan diğerine uzanıyordu ve hayatımda gördüğüm en iç burkucu, en fantastik şeydi.

hiç tanık olmadım. "Bana her şeyi anlat" dedi Bee, gözlerinde heyecan parlıyordu.

Ele geçirilmiş gibi

görünüyordu.

Acıkmıştı.

Anında sertleşmiştim.

Bee'yi kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Bu öpücük için çok uzun süre beklemiştim. Yumuşak ama talepkâr. Öfkeli ve tutkulu. Biraz cennet, biraz da cehennem. Ona söylemek istediğim her şeyi o öpücüğün içine koydum. Her *seni seviyorum*, her *özür dilerim* ve *beni sevdiğin için* her *teşekkür ederim* sözsüz olarak söylendi. Ön kapıyı tekmeleyerek kapattım ve Bee'yi odasına taşıdım. Koridorda duraklayarak Bee'nin odasının karşısındaki kapalı kapıyı işaret ettim.

"Georgia?" Ağzımı açtım.

"Kulaklığı takılı Disney şarkıları dinlerken uyuyakaldı," diye fısıldadı Bee.

dudak.

Kızımı çok seviyordum.

"Yaşasın Disney," diye mırıldandım.

Bundan sonra yaşananlar ancak çılgınlık olarak tanımlanabilir.

Onun odasında, hayatlarımız çıplak olmamıza bağlıymış gibi birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk. O zamanlar

Onu bütünüyle görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sütyeninin kancasını açıp yere attığımda, kızıma hayranlıkla bakmak için geri çekildim.

Hasta ruhlu bir piç olduğumu biliyorum ama yara izleri beni ilk birlikteliğimizde olduğundan daha fazla tahrik ediyordu. Dövme kolunun altında biraz daha az görünüyordlardı, ama

oradaydılar ve yardım edemedim ama bir adım öne çıkıp dilimi yaka kemiğinin etrafındaki derin kırmızı çizgilerin etrafında gezdirdim.

"Benim kızım çok güçlü, çok akıllı ve çok seksi." Sanki doğrudan yara izleriyle konuşuyormuşum gibi teninin içine konuştum, omzuna ve koluna doğru ilerlerken her birini öptüm ve yaladım.

On iki yaşımda bir çocuk gibi pantolonumun içine boşalmak üzereydim.

Bee'ye ihtiyacım vardı ve ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu gösterecektim. Ona doğru atıldım, dudaklarımı onunkilere bastırdım, ağızlarımız açıldı ve dillerimiz sanki sevişen onlarmış gibi birbirine karıştı. Onu kucağıma aldım ve yatağa taşıdım, yatağa fırlattım ve üstüne düştüm, dudaklarımız birbirine karıştı, bedenlerimiz birbiriyle sadece bizim gibi iki berbat insanın anlayabileceği bir dilde konuştu.

O ilk geceden beri hep Bee'ye aittim. Ama tam o anda, büyükannesinin evindeki küçük yatak odasında, ilk tanışmamızdan yıllar sonra, nihayet tamamen benim olacaktı ve vücudunun her parçasının kime ait olduğunu bildiğinden emin olacaktım.

MAYIN.

Bir daha asla ayrı kalmayacaktık.

Hayatımın geri kalanında, nefes aldığım her gün, bundan emin olacaktım.

Bee'nin kot pantolonumu kalçalarımın altına itmesine yetecek kadar uzun bir süre öpüşmemize ara verdik ve dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu bacaklarımdan çekmesine yardım etti.

Yanağında Owen'ın kanı var.

"Ne?" diye sordu baktığımı fark ettiğinde. Kadınıma önümde diz çökmüştü, aldığım bir canın kanı yüzüne bulaşmıştı. Beynimde Bee'nin pembe dudaklarının sikime sarıldığı bir görüntü belirdi ve o anda neredeyse boşalıyordum.

En azından Owen bir işe yaramıştı.

Giysilerimizin geri kalanını hızlıca çıkardım. Sonunda aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Ten tene. Sert yumuşak. Aletim karnında zonkluyor, birbirimize daha da yakın olma ihtiyacıyla pençeleşirken ihtiyaçla tenine damlıyordu.

Gözlerimi kapadım, elimi ensesine doladım, parmaklarımı saçlarına geçirdim, sanki her an her şeyin gittiğim günden beri her gece gördüğüm rüyanın bir parçası olduğunu anlayacakmışım gibi onu kendime doğru çektim.

Gözlerimi açıp aşağıya baktığımda, kalbim aşık olmuş bir çocuk gibi göğsümde çırpındı, çünkü hepsi gerçektir. Odada benimle birlikteydi. Benimle birlikte olmak istiyordu.

Sanırım beni hala seviyordu.

Sırtını yastıklara yasladım ve dizlerini ayırarak bacaklarını açtım, böylece benim olana bakabilecektim. Amcığı parlıyordu, açmamı ve sikimle doldurmamı bekliyordu.

Tadına bakmam gerekiyordu.

Hızla daldım, onu klitorisinden arkasına ve tekrar arkasına yaladım, ıslaklığını mümkün olduğunca ağzıma almak için dilimi düzleştirdim. Bee şaşkınlıkla çığlık attı ama hemen yastıklara yaslandı ve çarşafları yumruklarıyla kavradı. İniltisi dilimin üzerinde titreşiyordu.

Cehenneme gideceğimden adım gibi emindim ve bu deneyimleyeceğim tek cennet tadıydı, o yüzden bunu kabul edecektim.

Tekrar ve tekrar. Bana izin verdiği sürece. Ki bunun sonsuza kadar süreceğini umuyordum.

Bee tekrar inledi ve ben klitorisini tekrar tekrar okşarken saçlarımı tutup çekti. Kalçaları yüzümün iki yanında sallanıyordu. O çektikçe ben daha da tahrik oluyordum. Uyarılmamın verdiği acıdan bir nebze olsun kurtulmak için sikimi yatağa sürttüm. Dilimi uzattım ve amının içine soktum. Sırtını dikleştirdi ve bir çığlığı bastırarak dudağını ısırdı.

O anda, işlediğim birçok cinayetten herhangi biri için idam cezasına çarptırılırsam, isteyeceğim son yemeğin Bee'nin amı olacağına karar verdim.

Onu susturmak için uzanıp elimi dudaklarının üzerine koydum ama benimle mücadele etmek yerine iki parmağını ağzına aldı, ben klitorisine doğru inlerken dilini parmaklarımın etrafında döndürdü, titreşimler başını geriye atıp gözlerini kapatmasına neden oldu. Diğer elimdeki iki parmağımla ona pompaladım, amının sıkılığından inledim ve küçük dar amcığı parmaklarımın etrafında kenetlenene kadar parmaklarımı sağdığı gibi sikimi sağması düşüncesinde kayboldum. Bee aniden kışını şilteden kaldırdı ve şimdiye kadar tanık olduğum en büyük ve en güzel orgazmla çığlık atarken sırtını kamburlaştırdı, amcığı yavaşça dünyaya geri dönüyordu.

"Benim lanet amım," diye homurdandım. "BENİM."

Bee ve ben bunu ilk seferinde yapmadık. O zamanlar onu tatma şansım olmamıştı ama ayrı kaldığımız süre boyunca bunu düşünerek çok zaman geçirmiştım. Hayal gücümdeki hiçbir şey onun orgazmının dilimde bıraktığı tadın gerçekte nasıl olacağını kavrayamazdı bile.

Bee'nin amının tadı güneş ışığına sarılmış, bin dolarlık banknotlara sarılmış ve pudra şekeriyle kaplanmış seks gibiydi.

Dört yıl önce Bee'nin bekaretini aldığımnda bencillik etmişim. Yanlıştı. Daha on yedi yaşındaydı ve çok savunmasızdı.

Hayatımın geri kalanında her gün bunu tekrar yapardım.

O zamanlar, dünya kadar zamanımız olacak sanıyordum. Birbirimizi keşfetme, neyin iyi hissettirdiğini deneme ve genellikle hareket edemeyecek kadar yorulana ya da ölene kadar birbirimizi becerme şansımız olacağını düşünmüştüm.

Çünkü açıkçası, aletim Bee'nin içindeyken cehenneme gitmekten memnun olurum.

Bee'nin kendine gelmesine fırsat kalmadan ben onun arasına girdim.

Bacakları, ellerim dizlerinde, onu önümde açmıştım, sikim şimdiye kadar girme ayrıcalığına sahip olduğum en güzel pembe merkeze girmeye hazırdı.

Bee beni duraklatan bir şey söylediğinde şaftımı eve yönlendirmek için tuttum. "Bu sefer acıyacak mı?" diye sordu nefes nefese. Küçük meme uçları göğsünün hızla inip kalkmasıyla dikkat kesilmişti.

"Ne?" diye sordum. Sikime çok fazla kan dolmuştu ve konuşmaya odaklanamıyordum.

"Geçen sefer gerçekten acımamıştı ama sıkışmıştı. Yine acıyacak mı diye merak ediyordum." "Arı mı?" Elim hâlâ sikimin üzerinde, bir an için afallamış bir halde sordum. "Öyle mi?"

"Bunu en son ne zaman yaptın?" Bu soru bende kusma isteği uyandırdı. Owen'ın ona ne yaptığını biliyordum ve en büyük bedeli ödemişti. Ama ben yokken ona ne yaptığını hiç düşünmemiştim. Ona bir başkasının dokunduğunu hayal etmek bile sikimin kalkmasına yetiyordu ama onu suçlayamazdım. Bu benim hatamdı. Onu kendi başına bırakmıştım. Elbette biriyle çıkacaktı, rahatlamak için bir başkasına yaslanacaktı.

Kusacaktım.

"Dört yıl önce, senin dükkânındaki dairede."

Tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama ağzımı açtığımda ağzımdan çıkan tek şey "Neden bebeğim?" oldu.

"Seni zaten bulmuştum. Başka birini aramıyordum. Bana dokunman artık beni yakmayabilir." Söylediği şey canını acıtmış gibi görünüyordu. "Ama başka birinin bana dokunma düşüncesi bile tenimi yakmaya yetiyor." Bee'nin gözleri sulanmaya başladı ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Bu kız.

Bu kız beni duygularımla öldürecekti.

"Sadece ben mi?" Erkeklik gururum sikimle birlikte kabarmıştı.

"Sadece sen. Her zaman sadece sen oldun," dedi Bee, yüzümü ellerinin arasına alarak.

Kendimi kaybettim. Ağzımı onunkine açtım, dillerimiz dans etti ve birbirine karıştı. Dudakları yumuşak ve mükemmeldi. Sikimi dillerken nasıl görüneceklerini hayal edip duruyordum ama bunun için zamanım olacaktı. Şu anda, onu tekrar benim yapmam gerekiyordu. Kontrolüm neredeyse hiç kalmamışken, Bee'ye her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için onu dizginlemeyi başardım. Öpüşmemizden geri çekilerek fısıldadım, "Yavaş gideceğim. Nazik olacağım."

Bu sözü gerçekten yerine getirip getiremeyeceğimden tamamen emin olmasam da ona güvence verdim.

Kıbarlık bana göre değildi.

Aletim ağrıyordu ve tek düşünebildiğim onun sıkı sıcaklığına gömülmekti.

"Hayır," dedi Bee.

"Hayır mı?" Ben sordum.

"Hayır, nazik olma. Sadece benim ol."

Bundan sonra fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımak istemediğimden daha fazla onay beklemedim. Sikimi girişine hizaladım, başını ıslak kıvrımlarına birkaç kez sürttükten sonra sevdiğim kadının sırlı gözlerine baktım ve sikimi gecikmiş bir hamleyle içine soktum.

Sıcak.

Islak.

Yumu

şak.

Sıkı.

Evde.

Neredeyse o anda boşalıyordum. Bee'nin çıkardığı seslerden onun da benimle birlikte olduğunu anladım. Yatakta doğruldum ve Bee'nin ensesinden tutarak onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Amına girerken, ağır ağır kapanan gözlerine baktım, boğazını yaladım ve kıcını avuçladım. Başparmağımla klitorisini okşayarak onu ikinci kez orgazma ulaştırdım ve başının geriye düşmesini engellemek için çenesinden tuttum. Benim için boşalırken sevdiğim kadının gözlerinin içine bakmam gerekiyordu, amı şaftımın etrafında kenetlenirken ıslaklığı taşaklarıma kadar damlıyordu.

Çok güzel.

İçi dışı yara bere içinde olan bu kadın, birlikte olmak için *beni* seçmişti. Berbat, hak etmeyen

Ben .
İğrenç olan şey, benim kim olduğumu tam olarak

bilmesiydi. Hala beni istiyordu.

Beni severdi.

Onun nesi vardı?

Boşalmak için daha fazla bekleyemedim. Bee'yi zorla yatağa geri bastırdım,

sikimle amını yumrukluyordum. Pembe dudakları aralandı, başı coşkuyla geriye atıldı. Orgazmım beni bir binayı yerle bir edebilecek yıkım topu gibi bir güçle vurduğunda yüzündeki ifadeden

tamamen büyülenmişim. Taşaklarım acı çekecek kadar gerildi, sikimden

içine boşalmak için yapıldığı amcığa sıcak döl.

Vay canına. Lanet olsun.

Yastıkların üzerine uzandım ve Bee'yi göğsümün üzerine yatacak şekilde manevra yaptım. Tekrar odaklanabildiğimde, elimi yavaşça onun güzel kızıl saçlarında gezdirdim. Bu onda fark ettiğim ilk şeydi. Parmaklarımla omzundaki karmaşık dövmenin izini sürdüm, sırtını ve sağ kolunu süsleyen yara izlerinin etrafında yavaşça ilerledim.

Bu yaralar onu uzun süre insanlarla bağ kurmaktan alıkoydu, ama söz konusu ben olduğumda, beni içeri alabilmek için inşa ettiği tüm bariyerleri yıktı.

Hayatına.

Kalbine.

Vücuduna.

Benim lanet kızım. Kalbimdeki gurur neredeyse çok fazlaydı. Bee'yi sıktım ve başının tepesini öptüm.

"Seni seviyorum Bee."

"Ben de seni seviyorum Jake."

İKİ

"Prezervatif kullanmamız gerektiğini söylemek için kötü bir zaman mı?"

"Neden? Alkış mı aldın?" Alay ettim. Bee'nin küçük kıkırdaması karanlık ruhumu aydınlattı.

"Hayır, ama hiçbir şey kullanmıyorum" dedi. İşin tuhafı, bu sefer korunmak aklıma hiç gelmemişti. O benim kadınımdı. Onu tekrar sarmak gibi bir planım yoktu. Mümkün olduğunca yakın, ten tene olmamız gerekiyordu ve ne olursa olsun, olacaktı. Georgia açık ara dünyadaki en büyük hediye idi. Benim gibi bir piçin hak etmediği inanılmaz küçük bir kızdı. Onun gibi bir tane daha olsa hiç fena olmazdı, özellikle de bu sefer Bee'yi kocaman bir bebek göbeği, yumuşacık ve şişmiş memeleriyle görebileceğim için.

Tekrar sertleşmeye başlamıştım.

"Nasıl olsa seni en kısa zamanda yalınayak ve hamile bırakırım diye düşündüm. Sen anlamazsın. Bu bir erkek meselesi," diye şaka yaptım.

"Öyle mi? Yeni hedefin bu mu yani? Beni tekrar hamile bırakmak mı?" diye sordu.

"Hayır, eğer bu olursa, olur. Bu harika olurdu ama benim yeni hedefim aslında başka bir şey." Uzun zamandır söylemek istediğim şeyi söylemeye hazırlanırken midemde kelebekler uçuşuyordu.

Ben tam bir ödleğim.

"Öyle mi?" Bee esnedi ve kolunu göğsümün üzerine uzattı. "O da ne?"

Bee'ye karşı hissettiklerimi hissetmeyi hiç beklemiyordum. Birini bu kadar bütünüyle sevmeyi hiç beklemiyordum. Bana en azından bir parçamın normal olabileceğini hissettirdi ve böylesine büyük bir aşkı deneyimleyebildiğime göre belki de o kadar da canavar değildim.

Olabilir.

Muhtemelen

değil.

"Evlen benimle," diye fısıldadım.

Bee dondu kaldı. Aniden derin bir uykuya mı dalmıştı yoksa nefesini mi tutuyordu bilmiyordum.

Ben onu sarsıp uyandırmadan ve bir cevap talep etmeden önce cevap vermek için yaklaşık bir saniyesi daha vardı. Başını göğsümden kaldırına kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi. Dört yıl önce aşık olduğum o muhteşem mavi gözler, sanki aya asılmışım gibi bana bakıyordu.

"Tamam," dedi basitçe. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Mükemmel pembe

dudakları sadece benim için kocaman bir gülümseme oluşturdu.

Bu kızı çok sevdim.

Aşağı uzandım ve göz göze gelene kadar onu üzerime kaldırdım. "Tamam," dedim, saçlarını kulağının arkasına ittim, sonra derin ve her şeyi kapsayan bir öpücükle ağzını kendi ağzımla kapattım.

Tekrar onun içinde olma ihtiyacı beni ele geçirdi, sikim ilk seferden daha sertti. Üstünde yuvarlanarak hevesle bacaklarını benim için açtı. Ona kolayca ve tamamen girdim, kendimi kabzasına kadar kılıfladım. Her şeyimi aldı ama bana daha da fazlasını verdi.

Her zaman öyleydi.

Bütün gece kaybettiğim zamanı telafi etmeyi
planladım. Ve sonra sonsuza kadar.

Bir yıl sonra...

Reggie ve ben dükkânda yeni evcil hayvan projemiz üzerinde çalışıyorduk, bir çocuğun küfrederek lanet bir donk haline getirdiği eski bir Shelby Mustang'i restore ediyorduk. Süspansiyona hidrolik bir sistem bağlanmıştı, böylece araba lastiklerin üzerinde hoplayıp zıplayacaktı, gövde lanet bir spreycut kutusundan mat bir siyaha boyandı ve Reggie onu dükkanımın otoparkına çekip park ettiğinde, yirmi inçlik altın jantlar dönmeye devam etti. Altı inçlik yükseltme onu neredeyse benim kamyonum kadar uzun yapıyordu.

Bir gün öldüğümde beni bekleyen cehennemin, tüm iç mekanı kaplayan mor kadife saçmalığına çok benzediğini hayal ediyorum.

İlk gördüğüm zamanki halini düşündüğümde midem bulanıyordu. Reggie de aynı şekilde hissediyordu çünkü arabayı kullanan çocuk bir gece Bert's Bar'ın otoparkına girdiğinde Reggie onu durdurmuş ve arabanın değerinden çok daha fazlasını teklif etmişti. Tanrıya şükür aptal çocuk teklifi kabul etti ve ben parayla içeri girer girmez anahtarlarını teslim etti.

Reggie anlamayı bana sormadan yaptığı için kızgın bile değildim. Hem Tanrı'nın hem de Ford'un amaçladığı şeye geri dönme fırsatı için memnuniyetle bu miktarın iki katını öderdim.

Belki bu sırada olması gerekemeyebilir.

Şerif o gün ortaya çıktığında Abby ve Georgia'nın orada olmamasına sevindim, eski devriye arabasıyla çakıllı park yerime balık kuyruğu gibi girdi, sanki Dukes of Hazard'ın dublör şoförüydü, durmak için patinaj yaparken lastiklerinin altından toz ve toprak fişkırıyordu, lanet olası günün ortasında ışıklar ve sirenler bangır bangır çalışıyordu. Şerif'in tek yardımcısı Coral Pines'taki diğer tek devriye arabasıyla onu yakından takip ediyordu.

Şerif Fletcher ve Şerif Yardımcısı Harbord arabalarından inerek silahlarını çekti ve kendilerini araçlarının açık kapılarının arkasına siper etti.

"Kaldırın şu lanet ellerinizi!" diye emretti şerif, sesini boğuklaştıran küçük bir portatif megafonla, sanki Dairy Queen'in eski arabalı vagonundan bize emirlerimizi tekrarlıyormuş gibi.

Reggie'nin elleri havaya kalktı. "Anahtarı bırak!" Şerif Yardımcısı Harbord bağırdı.

Reggie havaya kaldırdığı ellerine baktı ve hâlâ elinde tuttuğunu fark eder etmez anahtarı düşürdü. Betondan sekerek yağ haznesine düştü.

Başımı Shelby'nin kaputunun altından çıkardım ve omzumda taşıdığım bezle ellerimi sildim. Bir sigara yakarken önümdeki manzaraya baktım ve hangi tutuklanabilir suçumun böyle bir tiyatroyu gerektirdiğini merak ettim.

"Bu zevki neye borçluyum?" Alaycı bir tavırla sordum. Çalışma bölümünün dışında sıralanan uzun alet kutularından birine yaslandım ve bacaklarımı bileklerimden çaprazladım. Sigaramdan uzun bir nefes çektim ve dumanını burnumdan dışarı üfledim.

Şerif Fletcher gelebilecekleri kadar sahtekârdı. Abby'ye tecavüz edip neredeyse öldürürken Owen'a yardım ettiğini öğrendikten sonra, o orospu çocuğu hâlâ nefes aldığı için şanslıydı.

Herkesi öldüremezdim.

En azından Abby'nin bana söyleyip durduğu buydu.

"Jacob Francis Dunn?" diye sordu şerif yardımcısı, yavaşça çalışma bölümüne yaklaşırken. Şerif Fletcher arabasının yanında durdu, silahı hazırды.

Kahrolası korkak.

"Griff, indir o şeyi," dedim, sigaramla göğsüme doğrulttuğu silahı işaret ederek. "Beni tanıyorsun. Tanımıyormuş gibi davranma." Sigaramı botumun topuğunda söndürdüm. "Beni dokuzuncu sınıfta sen Jane Austen üzerine sunum yaparken İngilizce Edebiyat dersinde odanın arkasında kız arkadaşını parmakladığım zamandan beri tanıyorsun." Griff'in yüzü düştü. "Yine de endişelenme. Onu sadece bir kez boşalttım."

"Kafana silah dayayan birine söylenecek bir şey değil," diye tükürdü Griff'in, yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu. "Ve o Shakespeare'di, pislik."

"Demek hatırlıyorsun. Çok uzun zaman önceydi dostum. Eskiden çıktığın fahişenin adını hatırlıyor musun?" Kışkırttım. Cevabı zaten biliyordum.

"Kristy, onun adı Kristy'ydi ve Kristy'dir. Ve eğer karım hakkında bir kelime daha edersen bu tetiği çekerim," diye uyardı. "Şimdi lanet ellerini kaldır." Silahını göğsümden kafama doğru çevirdi.

"Orada her şey yolunda mı?" Şerif Fletcher hâlâ arabasının kapısının arkasında saklanırken seslendi. "Ben hallederim patron." Griff gözlerini benden ayırmadan cevap verdi.

"Siz piçler tam olarak ne istiyorsunuz?" Shelby'yi hayata döndürürken sözümü kesmelerine sinirlenerek sordum. Onlar içeri girdiğinde Mustang'e kalp masajı yapmaya yeni başlamıştım.

"Jacob Dunn, hakkınızda tutuklama emri var. Seni içeri almaya geldik," dedi Griff, Gururla.

"Beni tutuklayacak mısın?" diye sordum. "Ne için?"

Griff parmağı tetikte olmayan eliyle arkasına uzandı ve arka cebinden bir çift kelepçe çıkardı. Tam o sırada iyi kalpli şerifin artık devriye arabasının yanında saklanmadığını fark ettim. Sonra yandan çarpıldım ve göğsüm Shelby'nin kaputuna

çarptı. Soğuk metal kelepçeler bileklerime sıkıca geçirildi.

"Neyle suçlanıyorum?" İki de beni ayağa kaldırıp arabalara doğru iterken tekrar sordum. Şerif Fletcher elini kelepçeleri birbirine bağlayan zincirin üzerine sıkıca yerleştirdi. "Owen Fletcher'ı öldürmekten tutuklusun," diye cevap verdi sonunda, kulağıma eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamadan önce. "Yanlış aileye bulaştın evlat." Nefesi boynumda sıcaktı, öğürme refleksimi kontrol altına almak için savaştım. O şerefsizin beni herhangi bir şekilde etkilediğini bilmesine izin vermeyecektim ve buna onun sıcak çöp nefesi yüzünden ağlamak da dahildi.

O anda Bee kamyonetini otoparka çekti. Neler olduğunu görünce sürücü koltuğundan aşağı atladı, kapıyı ardına kadar açık bıraktı, motor hâlâ çalışıyordu.

"Jake!" diye bağırdı, küçük bacakları birbirine karışarak koşmaya başladı.

Karımla konuşabilmek için ayaklarımı toprağa gömdüm ve dizlerimi kilitleyerek yerimde kalmaya çalıştım ama şerif kelepçeleri itti ve yüzüstü toprağa düşmemek için tekrar ilerlemek zorunda kaldım.

"Bebeğim, bir avukat çağır," dedim Bee'ye, koşarak yanıma geldiğinde, aptal kanun adamları beni iterek yanından geçtiler.

"Jake! Hayır!" Abby bağırdı. Bir devriye arabasının yapış yapış arka koltuğuna itildim. Şerif Fletcher kapıyı çarparak, "Bir avukattan daha fazlasına ihtiyacın olacak, evlat," dedi. arkamda. Sonra kendini sürücü koltuğuna bıraktı. "İsa Mesih'in kendisi seni bu işin dışında."

Devriye arabasının yanında ağzı bir karış açık duran Abby'ye "Avukat," diye seslendim.

Başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdu. Sadece birkaç saniye gibi kısa bir süre içinde Bee'nin yüzündeki ifade, kelepçelenerek götürülen bir adamın karısında görmeyi bekleyeceğiniz endişe ifadesinden tamamen okunamaz hale geldi.

Gözleri buğulandı.

Ağzı düz bir çizgi oluşturdu. Bee

kendini kapatıyordu.

Siktir,

hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Kızımı kızgın alacağım. Aslında zaman zaman onu kızdırmak hoşuma giderdi. Kokulu balıkçı tişörtlerimi normal çamaşırların arasına attığım için bana bağırmaya çalışırken kaşlarının birbirine çarpması çok sevimliydi ve birden fazla kez onu çamaşır makinesinin üzerine eğmemle sonuçlandı.

Üzgün kızımı alacağım. Ben berbat bir bireyim ve asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, onun gözyaşlarının tadı beni taş gibi sertleştirdi. Ayrıca, Bee üzgün olduğunda, ki bu pek sık olmazdı, her zaman

birkaç uygunsuz şaka yap ve onu güldürerek tekrar mutlu olmasını sağla.

Karımın bana vermeye razı olduğu her şeyi kabul ederdim, çünkü Bee'nin tekrar o lanet kafasının içine girip orada gömülü tuttuğu tüm pisliklerin altında kaybolması istediğim son şeydi.

Tam o anda gözlerimin önünde yitip gidiyordu ama benim onun varlığına, güçlü olmasına ihtiyacım vardı.

Georgia için.

Ailemiz için.

Ona gidememek, onu kollarıma alıp Abby'mi tekrar yüzeye çıkaramamak beni öldürüyordu ve gerekirse, yeniden odaklanana ve başa çıkamadığında çekildiği sisten çıkana kadar onu sarsmaya tamamen karşı değildim.

Dumb ve Dumber'ın ikisi de geldikleri gibi gittiler. Her seferinde bir tane, lastikler toprakta dramatik bir şekilde dönüyor, caddeye fırlıyor, sirenleri genellikle ürkütücü derecede sessiz olan mahallenin her köşesini işgal ediyordu. Yolu kaplayan mangrov duvarı biz geçerken mavi ve kırmızı renklerde parlıyordu.

Abby yolda durdu ve bizim gidişimizi izledi, ifadesiz yüzü dikiz aynasında küçüldükçe küçüldü, ta ki tamamen gözden kaybolana kadar.

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissedebiliyordum ve o anda, bu suçlamalar sonucunda ne olursa olsun, mümkün olan en kısa sürede Bee ve Georgia'ya geri döneceğime dair yemin ettim.

Hapisten kaçmak o kadar da zor olamaz.

Dünyanın geri kalanını Coral Pines'a bağlayan tek köprü olan Matlacha Geçidi'ne doğru döndük. Köprüyü geçtikten sonra şerif dikiz aynasındaki yansımamla konuştu. "Neden Jake, yeğenimin cinayetiyle suçlanmana şaşırılmış gibi görünmüyorsun?"

Omuz silktim. "Kırmızı ışıktaki geçmeyeli uzun zaman oldu."

Şerif başını salladı. "Touche, Bay Dunn. Too-fucking-shay," dedi ve camı hafifçe indirdi. Orta konsoldan aldığı bir esrarı yaktı. "Tek söylediğim, evlat, umarım kıcını iyice kızartırlar, umarım sarışınlarla meraklı bir dazlak seni yeni kız arkadaşı yapar." Küçük kötü adam konuşmasını bitirirken dumanı ciğerlerinde tuttu, açık penceredeki çatlaktan dışarı üfleme zahmetine bile girmedi.

Yoksa o iyi adamdı da kötü adam ben miydim?

Coral Pines sakinlerinin geliş gidişlerinde doğru ile yanlış, iyi ile kötü, aydınlık ile karanlık arasındaki çizgiler her zaman bulanıktı.

Seni kimin kurtaracağını asla bilemezdin.

Ya da kimin seni öldüreceğini.

DÖRT

Aklımın bir köşesinde her zaman ne kadar dikkatli olursam olayım, bir gün yaptığım pisliğin beni çok büyük bir şekilde yakalama ihtimali olduğunu biliyordum.

O günün geldiğini, kendimi kötü aydınlatılmış beton bir koridordan aşağıya, cızırtılı turuncu bir tulum giymiş, daha da cızırtılı bir battaniye ve yastık taşırken, Bee için tadilatını yeni bitirdiğim misafir banyosundan çok daha küçük bir hücreye götürülürken bulduğumda anladım.

Mahkumlar birbirlerine bağıyor, sesleri hücredeki çimento blok duvarlardan yansıyor, herhangi bir kişi kitlelerin karışık yankılarından ayırt edilemiyordu. Tıkanmış tuvaletlerin ve vücut kokusunun dayanılmaz ve ezici kokusundan gözlerim yaşardı.

Babam öleli bir yıldan fazla olmasına rağmen mezarından 'sana söylemiştim' dediğini duyar gibiydim.

Siktir git, Frank.

Söz konusu ben olduğumda ebedi iyimser olan annem bana dünyanın benden büyük şeyler beklediğini, geleceğimde müthiş bir şey olduğunu ve bir gün gerçek potansiyelimi gerçekleştireceğimi söylerdi. Bu konuşmayı genellikle beni şerifin karakolundan ya da ıslahevinden eve bırakırken yapardı.

Başından beri haklıydı. Gerçek potansiyelimi uzun zaman önce fark etmiştim. Sadece bu konuda müthiş bir şey yoktu.

Korkunç olabilir. Korkunç değil.

Öldüğüne sevinmedim ama beni bir canavar gibi kafese tıkılmış halde görmeyeceğine sevindim.

Babam Frank, hiçbir zaman annemle aynı düşünce yapısına sahip olmadı. Bana her zaman geleceğimin bir hapisane hücresinin soğuk parmaklıkları ardında geçecek bir hayattan başka bir şey olmadığını söylerdi. Bu gülünçtü, çünkü o sarhoş herif bir kez olsun gerçekten haklı olabilirdi.

Hücre kapısı arkamdan çarparak kapandı. Battaniyeyi yapılmamış üst ranzanın üzerine serdim. Gardiyan, kemerine bağlı geri çekilebilir anahtar zincirindeki çok sayıdaki anahtardan biriyle kafesimi kilitledi.

"Evine hoş geldin mahkûm," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, beyzbol şapkasının siperliğini kaldırarak selam verdi, şapkanın önünde büyük kalın altın harflerle CORRECTIONS yazıyordu. Pirinç yaka kartında ABBOT yazan gardiyan, sanki doyurucu bir yemeği yeni bitirmiş gibi diliyle üst dişlerini emiyordu.

Onu öldürmek istedim.

Hücre kapısına doğru sıçradım ve parmaklıklara tutundum. Abbot şaşkınlıkla nefesini tuttu ve kemikli kışının üzerine düştü. "Kolay korkuyorsun, değil mi memur bey?" Göz göze gelebilmek için çömelerek homurdandım. Boncuk gibi küçük gözleri siyaha döndü, korku gözbebeklerinin büyümesine neden olmuştu.

Bu görünüme çok aşındım.

Oldukça hoşuma giden bir
görünümdü.

O küçük pisliği korkutmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordum. "Parmaklıkların diğer tarafından kendini beğenmiş küçük bir pislik olmak çok kolay," dedim soğuk bir şekilde. "Neden benimle buraya gelip o alaycı saçmalığı tekrar söylemiyorsun?"

Memur Abbot'un korkudan ödü kopmuş olsa da, işin gerçeği üstünlük ondaydı. Penceresiz bir kafese güvenli bir şekilde kilitlenmişim ve o her ne kadar kışının üzerinde olsa da, parmaklıkların özgürlük tarafında kışının üzerindeydi.

"Belki yaparım, mahkûm." Abbot ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. Ses tonundaki ukalalık dalgalandı. Elindeki copla beni işaret eden Abbot, yere işemesine kimsenin tanık olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Seni izliyorum mahkûm." Beni uyardı. "Burada bir numaradan başka bir şey değilsin. Annenin sana verdiği isme bile layık değilsin, bu yüzden lanet bir hayvan gibi davranmayı seçersen, lanet bir hayvan gibi muamele görürsün."

Son bir dudak bükmeyle, elindeki copu önce hücredeki parmaklıklara, sonra da koridordaki diğer hücrelere sürüyerek hücre bloğunun sonundaki tek kapıya doğru yürüdü. Gardiyan herhangi bir tepki vermeden geçerken mahkûmlar ona küfürler yağdırdı. Cam bölmenin diğer tarafında oturan başka bir gardiyana işaret etti. Kapının üzerindeki kırmızı yanıp sönen ışık geçici olarak yeşile dönerken, adam vızıldayarak içeri girdi, gözden kayboldu, kapı ağır bir klik sesiyle kapandı, kapının üzerindeki ışık bir kez daha kırmızı yanıp söndü.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım, yeni konaklama yerime uzun uzun baktım. Bu kadar uzun süredir yaptığım şeyi yapmanın, beni tıpkı içinde bulunduğum hücre gibi bir hücreye götürecek bir yolu kendim için açıyor olabileceğimi biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu asla gerçekten seyahat edeceğimi düşünmediğim bir yol.

Eğer hayatımın nasıl sonlanacağına dair bahse girmem gerekseydi, ya yaşlanmadan çok önce erken ölümümle ya da parmaklıklar ardında bir hayatla, paramı her seferinde ölüme yatırırdım.

Savcı, Sparrow adında bir ahmak, idam cezası istiyordu, yani sanırım bahsi kazanmak için hâlâ zaman vardı.

Yarın ölebilirdim ve bu benim için hiçbir şey ifade etmezdi. Ölüm bu hayattaki tek kesinliklerden biriydi. Bu dünyaya ilk geldiğimiz andan itibaren hepimizin aynı sona doğru gittiğini bilmek beni her zaman rahatlatmıştır.

Her ne kadar öldükten sonra, bazı insanlar bir yöne giderken, benim gibi diğerleri

Bir başkası.
Bazılarımız hala tekmeliyor ve çılgılık atıyor.

Ölme
ihtimali
mle
ilgili
beni
rahatsız
eden tek
şey,
etrafımd
a
olamaya
cak
olmamd
1.

ve güvende tutmaya yemin ettiklerimi korumak için. Kayıtsız hissetmediğim iki insanla geçirdiğim zamanın çok kısa olduğunu fark ettim.

Abby. Georgia. Karım. Benim kızım.

Georgia'nın deyimiyle kızılar takımı.

Benim ailem.

Geçen yıl boyunca hayatım bir rüya gibiydi. Benim gibi birinin sahip olmaya bile layık olmadığı bir rüya. Hayatımın her günü hak etmediğimi bildiğim ama yine de bencilce kabul ettiğim bir hediye idi.

Bir hücreye atılmak, hayatın hem korkunç bir kabus hem de müthiş bir rüya olabileceğini sert bir şekilde hatırlattı. Ama ikisinin de ortak bir noktası vardı.

Sonunda, rüya ne olursa olsun, her zaman uyandınız.

BEŞ

Bir günden az bir süredir hücremdeydim ve başka bir ceza infaz memuru elindeki copla hücremdeki parmaklıklara vurduğunda lanet olası duvara bakıyordum. "Gidelim, gidelim!" diye bağırdı sabırsızca.

"Sizin neyiniz var böyle?" Şakaklarımı ovuşturarak sordum. Hapis kafamın içine sızmış ve migrenimi azdırmaya başlamıştı.

Beni görmezden geldi. "Gidelim mahkûm." Hücremen kilidini açtı ve bir çift kelepçe çıkardı. "Arkanı dön. Bir ziyaretçin var."

Gardiyan beni itip kakarak yuvarlak masalarla dolu geniş ve aydınlık bir odaya soktu. Beni kapıda bıraktı ve ziyaretçimi kendi başıma bulmak zorunda kaldım.

Benim giydiğim turuncu hapisane kıyafetlerini giymiş mahkûmlar, ziyaretçilerin ve avukat oldukları çok belli olan insanların yanında ya da karşısında oturuyordu. Uzak köşedeki bir masada bir kadın oturmuş, ensesinde örümcek ağı dövmesi olan bir mahkûmun elini tutmuş ağlarken, koyu renk bukleleri olan heyecanlı bir çocuk sanki hapisane yerine Disney'deymiş gibi çığlıklar atarak masanın etrafında koşturuyordu. Başka bir masada bir çift tartışıyordu, kadın uzun kıvrık tırnağıyla suçlayıcı bir şekilde adamı işaret ediyordu, ziyaret ettiği mahkûm kadının onu azarladığı şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Bee'nin nerede olacağını onu fark etmeden önce biliyordum. Masalar arasında yer değiştirdim ve odanın arka tarafında, yüksek pencerenin dışındaki ağaçların en çok gölgelediği sessiz bir köşeye doğru ilerledim. Bee masaya bağlı yuvarlak taburelerden birine tünemiş, sırtını duvara dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş, küçük tırnağını çiğniyor ve boşluğa bakıyordu.

Bee rahatsız olduğunda her zaman biraz garipti, sevimli, elleriyle ne yapacağını bilmeyen bir şekilde.

Beni şaşırtan yaptığı şey değildi. Giydiği şeydi.

Kahrolası siyah bir kapüşonlu.

Boğazına kadar fermuarlı.

Ona o şeyi giyerken bakmak bile ilk tanıştığımız günlere dair güzel anıları canlandırdı ve aynı zamanda kalbimi kırdı.

İçsel olarak geri çekiliyordu ve ben onu nasıl geri çekeceğime dair bir fikir oluşturmaya başlamıştım bile. Sadece önce o bok çukuru hapisaneden çıkmam gerekiyordu.

Bee'nin kıvılcık saçları kürek kemiklerini geçip beline kadar uzanıyordu ve Georgia'nın

sevimli ama asi buklelerinin aksine Bee'nin saçları doğal olarak düzdü. Yine de saçlarına hiç

Makyajı, delicesine iri mavi gözleri ve serpiştirilmiş çilleri, zaten mükemmel olan soluk tenini ve doğal dolgun pembe dudaklarını süslemek için fazlasıyla yeterliydi.

Bir yıl o kadar çabuk geçmişti ki, Bee ve Georgia ile gerçekten geçirmek istediğim zamanın uzunluğuna dair radarda sadece küçük bir işaretti. Onlara söz verdiğim sonsuzluğa daha yeni başlıyorduk.

Şimdi her şeyi

kaybedemezdim. Onu

kaybedemezdim.

Hiç.

Bee benden daha iyisini hak ediyordu ama ben onun masumiyetine, o da benim karanlığıma çekilmişti. Birlikte hiçbir anlam ifade etmiyorduk ve bu da benim hoşuma gidiyordu.

Abby Ford'un bir anda ortaya çıkıp kelimenin tam anlamıyla hayatıma girdiği an için yıldırım çarpması çok klişe bir ifade. Daha çok boğazıma bir bıçak dayayıp dizlerimin üzerine çöktürmüş ve hayatım için yalvartmış gibi hissettim, ama yeni bir hayat için. İçinde onun olduğu bir hayat.

Yaşamaya değer bir hayat.

Uğruna yaşamaya değer bir insan.

Bee ile geçirdiğim her gün, kalbimi kırdığı ve yeniden onardığı bir başka gün. Onunla birlikte olmak, odaya her girdiğinde kolumdaki minik tüylerin diken diken olmasına ve kalbimin karnıma düşmesine neden oluyor.

Onu seviyordum. Ona saplantılıydım.

Biri bana ilk görüşte aşk içeren bir hikaye anlatmaya kalksa, başımı sallar ve saçmalık derdim. Genel olarak aşk yarım yamalak bir kavramdı. Anında aşk çok saçmaydı.

Ona kadar.

Bir başkasının canını almak için duyulan canavarca ihtiyaçtan daha güçlü bir çekime sahip olan tek şey Abigail Ford'un çekimiydi.

Sevebileceğimi bana o göstermedi. Beni aşka muktedir kılan oydu.

Aşk.

Onu sevmekten.

Georgia'yı sevmekten.

Abby'ye duyduğum ihtiyaç, başka her şeye duyduğum

i ü. Onu seviyordum.

h

t

i

y

a

ç

t

a

n

d

a

h

a

g

ü

ç

l

ü

y

d

Onu hala seviyorum.

Onu her *zaman* seveceğim.

"Hey," dedi. "İyi misin?"

Gölmekten kendimi

alamadım.

"Ben iyi miyim?" Ben o ve Georgia için ve onları bir hapishane hücresinin içinden nasıl koruyacağım için endişelenirken, dışarıda özgür olan kızım *bana*, şeytanla dans etmeye meraklı, 1.80 boyundaki dengesiz kocasına iyi olup *olmadığımı* soruyordu.

"Evet," diyerek soruma cevap verdi ama patlamama tepki vermedi. Normalde Bee kollarını göğsünde kavuşturur ve bana bu kadar komik olduğunu düşündüğüm şeyin ne olduğunu sorardı.

"Bebeğim." Önünde diz çökerek ellerini ellerimin arasına aldım ve ikisini de kucağına koydum. "Gölüyorum çünkü bu çok saçma bir soru ve benim için endişelenmene hiç gerek yok." Alnındaki bir tutam saçı itip kulağının arkasına sıkıştırdım. Bee'nin çenesi göğsüne düştü, derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim bebeğim," diye ona güvence verdim. Onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir şekilde bu öpücüğün onu geri çekilmesine neden olan düşünceleri durdurmasını ve dünyasında her şey yolunda gitmediğinde gittiği yerden onu çıkarmasını diledim.

Bu düpedüz bir yalandı, hiçbir şekilde iyi değildim ama Bee'nin benim için endişelenmesine ihtiyacım yoktu. Ne kadar endişelenirse benden o kadar uzaklaşacak ve işleri tekrar yoluna koymak o kadar zorlaşacaktı. Ona söylemek istediğim şey, onsuz, Georgia'sız, sadece birkaç saatliğine bile olsa, iyi olmaktan çok uzak olduğumdu.

Ama bunu ona söylememin hiçbir yolu yoktu, özellikle de o kapüşonluyu giyerken. Bee'nin güvenlik battaniyesine eşdeğer bir şey. Bana gönderdiği mesaj açık ve netti. Ödünü koparıyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu.

Bundan korkmuyordum. Beni asla ve asla kaybetmeyecekti.

Bunu düzeltecektim. Onu düzeltecektim. Bana ihtiyacı var mıydı? Muhtemelen hayır, Abby her zaman biraz zamanla bu durumdan kendi başına kurtulurdu ve bunun için her zaman daha güçlü olurdu. Ama bu sefer, bu sefer onun kanunsuzundan daha fazlası olacaktım. Bu sefer, hapisten çıktığımda ve çıkarsam, onun kahramanı olacaktım.

"Uzun süreli temas yok!" Yüksek perdeden bir ses uyardı. Kırmızı sivri bıyıklı sıska bir gardiyan uzak duvarın yanında durdu ve bize ters ters baktı. Her ne kadar bana acı verse de Bee'den uzaklaştım ve yanına oturdum, ellerimizi masanın üstünde birleştirdik, dizlerimiz alttan birbirine değiyordu. Fiziksel olarak ona en yakın olabileceğim yer burasıydı ve PG temasının her dakikasının tadını çıkaracaktım.

"Avukatın yarın sabah burada olur," dedi Abby ve bana en başta neden o odada olduğumuzu

hatırlattı. "Sana karşı ellerinde ne olduğunu söylediler mi? Kanıtların ne olduğunu?"

Abby'ye bildiklerimi anlattım. Fazla bir şey değildi. Savcı beni penceresiz bir odaya koymuştu.

Odalar gözümü korkutmak istiyordu ve itiraf etmem için elinden geleni yaptı, ta ki kahve isteyip istemediğim de dahil olmak üzere sorduğu tüm sorulara tek cevabımın "Avukatım olmadan konuşmuyorum" olduğunu anlayana kadar. Sonunda hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı, sandalyenin arkasından ceketini aldı, bu sırada ceketini yere düşürdü ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı ve beni işleme almalarını söyledi. Sonrasında bildiğim tek şey, bir minibüse bindiğim ve kuzeye, Logan's Beach'teki hapishaneye doğru yola çıktığımdı.

Başarısız sorgusu sırasında öğrendiğim şey, bana karşı ellerindeki kanıtların beni birinci dereceden cinayetle suçlamak için yeterli olduğuydu.

İdam cezası isteyecek kadar.

Bundan Abby'ye bahsetmedim.

"Neden yine bunu giyiyorsun?" Kapüşonluyu işaret ederek sordum.

"Hava soğuktu," dedi uysalca, benden başka her yere bakarak.

"Hey," dedim, çenesini bana doğru çevirerek gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Şu anda rahatlatılmaya ihtiyacın olması normal. Tüm bu durum hakkında boktan hissetmende de sorun yok çünkü bu boktan bir durum." Başparmağımı yanağına sürttüm. "Ama beni terk etmen doğru değil Abigail Ford. Beni terk edemezsin. Asla."

"Ben..." diye başladı.

Sözünü kestim, "O kapüşonlu tişörtte hoşuma giden tek şey bana nasıl tanıştığımızı hatırlatması.

O geceyi hatırlıyor musun, Bee?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman seni sevmiştim."

"Hayır, yapmadın." Gözleri cam gibi oldu. Ona yaklaşıyordum, bu yüzden devam ettim.

"Evet, sevdim. Seni o gece sevdim ve o günden beri her gece sevdim bebeğim." Gözünün kenarından düşen yaş sildim, dokunuşuma doğru eğildi.

Çok fazla değildi, ama ona nasıl başladığımızı hatırlatmak, ben kilit altındayken mevcut kalmasına yardımcı olmak için yapabileceğim tek şeydi.

Özgür olduğumda yapacağım her şeyin bir listesini yapıyordum çünkü bir numaralı önceliğim karımın onun yüklerini taşımak için orada olduğumu bilmesini sağlamak ve ona verdiğim hayatın asla başa çıkamayacağını hissetmediği bir hayat olmasını sağlamak olacaktı.

Dışarı çıktığımda, Abby ve ben bir çift terapisi seansı yapacaktık. Jake

Fucking Dunn tarzı.

ALTI

[Hapiste olmak size tek bir şey kazandırır: düşünmek için zaman.

Abby'nin ziyaretinden beri aklımdaki tek şey, tanıştığımız geceyi hatırlamanın onu nasıl gözyaşlarına boğduğuydu. Karımın kırılğan duygusal durumu söz konusu olduğunda büyük bir zafer.

Tanıdığım hem en savunmasız hem de en güçlü insandı. Benim yaşayan, nefes alan oksimoronumdu.

Tanıştığımız geceden bahsettiğimde tepki vereceğini biliyordum çünkü o geceyi düşündüğümde kendi tepkilerim her zaman güçlü oluyordu.

Neredeyse kafasına bir kurşun sıktığım

gece. Masaldan çok suç.

Ama yine de, gözlerimin ileride eşim olacak o küçük davranış yumağına ilk kez takıldığı anı her hatırladığımda gülümsüyorum.

Benim dünyam.

Liseye birlikte gittiğim, o zaman da şimdi de adını zar zor hatırladığım bir kıza sikimi yalatıyordum. Onu dükkâna bitişik küçük daireme getirmek istemedim çünkü yanlış bir fikre kapılmasını ve yaptığımız şeyin bir yatıya kalma olduğunu düşünmesini istemedim.

Ya da bir yatak.

Ya da on dakikadan fazla.

Kızı Bert'lerden aldıktan sonra babamın dükkânına gittim ve onu arka taraftaki araba mezarlığına götürdüm. Ben daha fermuarını tam olarak açamadan, kız çantasını asfalta fırlatıp geçici bir yastık olarak kullandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Sırtımı tozlu eski bir kamyonu dayamıştım ve sikimi boğazına kadar sokmuş olan hatun sanki son yemeğiymişim gibi bana saldırıyordu. Bir hışırta duydum, ama bu beni kızın ağzıyla beni sanki kendi işiymiş gibi çalıştırmamasından uzaklaştırmaya yetmedi.

Sonra bir hapşırık geldi. Yaşadığım sürece o hapşırığı asla unutmayacağım. Nereden geldiği belli değildi.

Yüzünü siktiğim kız fark etmemiş gibiydi. Sesi

çok yakındı.

Çok yakın.

Kız sikimi derinlemesine ağızına aldı ve beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla içine çekti. Ben daha tutarlı bir düşünce oluşturamadan boşalıyordum ve kız kapalı yumruklarıyla kalçalarımı yumrukluyor ve kaldırırma tükürüyor, boşalmak üzere olduğum konusunda onu uyarmadığım için bana bağıırıyordu. Güldüm çünkü Coral Pines'ta büyüdüm ve onuncu sınıftan önce boğazına boşalmamış bir erkek tanıımıyordum. Çitlere doğru yürüdü, ben de onu takip ederek dışarı çıkmasına izin verdim ve kapıyı arkasından kapattım. Kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı ama ben hapşırıkla o kadar meşguldüm ki ne hakkında mızımızlandığı umurumda bile değildi.

Ceketimi çıkardım ve oturağı olmayan bir bisikletin üzerine koydum. Yavaşça eski kamyonu geri döndüm ve kot pantolonumun kemerinden silahımı çıkardım. Kamyonun etrafında döndüğümde ilk olarak dizlerinin üzerine çökmüş siyah kapüşonlu bir top gördüm. Her kimse kaldırırma kusmuştu.

Silahımı kafasına doğrulttum ve tetiğı çektim. Kapüşonlu dondu.

"Seni kim gönderdi, orospu çocuğı?" diye sordum. Öne doğru bir adım atarak silahımın namlusunu kafasına dayadım.

Cevap yok.

"Demek bu şekilde oynamak istiyorsun, ha?" Öfkeyle sordum. Kapüşonu tuttum ve davetsiz misafirin yüzüne geri çektim. Bu adama kendi sapkın adaletimi uygulayabileceğim için mutluydum.

Onu ortadan kaldırmayı planlıyordum ki birden elime gelen yumuşak bir şey dikkatimi dağıttı. Bir tutam uzun, parlak kıvı saçtı.

Ne oluyor lan?

Elimden önümde yere yığılmış küçük figüre baktım. Silahımın namlusuyla kafasının arkasına vurdum. Sonunda döndü ve yukarı baktı.

Yukarı baktı.

Soluk bir tenle maskelenmiş kocaman masum mavi gözler bana bakıyordu. Bir kadın değildi. On yedi ya da on sekiz yaşlarında bir kız.

Güzel bir kız.

En güzel kız. Benim

kızım.

Yirmi iki yaşındaydım. Hiçbir şekilde yaşlı bir adam değildim ama onun kadar genç bir kız için çok yaşlıydım. Ona bu şekilde ilgi duymam yanlıştı. Ama beynim, aletim ve erimekte olan kalbim adabı umursamıyor gibiydi.

Kulağa çok kliŖe geliyor ama hayatımın geri dönülmez bir Ŗekilde deđiŖtiđi an
gözlerimizin ilk buluŖtuđu andı.

Herhangi bir kadere inandığımı söyleyemem ama eğer böyle bir şey varsa, o gece işliyordu. Abby'nin yolumu kesmesi, hayatımın, hayat yolundaki çatalın sunduğu başka bir yola girdiği andı ve bir daha asla arkama bakmadım.

Hiçbir şekilde kolay bir yol olmayacak olsa da, önümde diz çökmüş korkmuş kız sonunda beni hayatına, bedenine kabul edecekti.

Benim çocuğumu

doğuracaktı. Benim karım

olacaktı.

Büyük boy eşofmanlı o sıska kız hayatında çok acı çekmişti ve o zamanlar ikimiz de çok daha fazla acı çekeceğini bilmiyorduk.

Lanet olası OWEN.

Onun adının geçmesi bile beni ziyaret odasında öfkelenlendirmeye yetiyordu.
alan.

Abby sonunda bana Owen'ın ona ne yaptığını anlatana kadar, bana Abby ve Georgia'yı korumak söz konusu olduğunda hastalığımın ve ahlaksızlığımın gerçek derinliklerinin sınırı olmadığını öğrendiğimde, her düşündüğümde midemi bulandıran bir suçun kanıtı olan resimler.

İntikam, o piçin izini sürdüğüm gece kullandığım bir uyuşturucuydu. İntikam, onu bu lanet dünyadan kaldırdığımda aldığım yüksek dozdu.

Her şeyi anlamlı kılan şey sevgiydi. Söz konusu kızlarım ve onlara olan sevgim olduğunda, yaptığım şeyleri nasıl ve neden yaptığıma dair sahip olduğum tüm kurallar pencereden dışarı atıldı.

Aşkımızın kuralları yoktu.

Owen'a yaptığım şey, gezegene tam olarak nasılsam öyle gönderilmemin bir nedeni olduğunu anlamamı sağladı.

Ailemi korumak için.

YEDİ

Avukatımla yaptığım görüşme, birinci derece cinayetle suçlanan biri için beklenebileceği kadar iyi geçti.

Coral Pines'ın on mil çevresindeki tek yetkin avukatlardan biri olan Henry Allbright, suçun bir tanığı olduğu konusunda beni bilgilendirmişti.

Bir çeşit.

Bir

timsah.

Lanet olası bir timsah.

Bunca yıl kim bilir kime ne yaptım ve kısmen batıyordum çünkü lanet olası bir kertenkele gece yarısı atıştırdığı Owen Fletcher parçalarını doğru düzgün sindirme fırsatı bulamadan gidip yakalanmak zorundaydı.

Onu yakalayan adam, karnını deştiği canavarın karnında birkaç parmağı eksik bir el bulunca oldukça şaşırıldı.

Timsah için etkileyici bir

başarı. Benim için lanet.

Owen'ı yakaladığım kayıkhanenin karşısındaki marinanın kamera kayıtları onun binaya girdiğini, kısa bir süre sonra da benim onu takip ettiğimi gösteriyordu.

Ama lanetleyici kısım bu değildi.

Asıl lanetleyici kısım saatler sonra ortaya çıkan

bendim. Sırtıma asılmış iki siyah çöp kovası.

Kamera Owen'ın gidişini hiç kaydetmedi ama motosikletimin plakasını kaydetti.

FBI, Owen'ı dış kayıtlarından teşhis ettikten ve 'iddia edilen' (benim değil, onların sözleri) ölümünden sadece birkaç gün önce kızımı vurduğunu öğrendikten sonra, beni bitirmek için ikinci derece de olsa yeterli kanıtla birlikte net bir nedenleri vardı.

Coral Pines'ın yarısını, Owen ve benim geçmişte kamuoyu önünde yaşadığımız kavgalara tanıklık etmeleri için sıraya dizmişlerdi.

Dava düzgünce paketlenmiş ve lanet olası bir fiyonkla bağlanmıştı, beni taşaklarımdan yakalamışlardı. Yargıç kefaleti reddetti.

Asıl soru şuydu: Madem ellerinde bir yıldır bu kadar kanıt vardı, beni tutuklamaları neden bu kadar uzun sürdü? Harekete geçmeden önce neden bu kadar uzun süre beklesinler?

Bu Coral Pines Şerif Departmanı'nın bir soruşturmada tökezleyerek ilerlemesi değildi. Bu lanet olası FBI'dı. Tutuklanmamın gecikmesinin bana mantıklı gelen hiçbir nedeni yoktu ve geceleri beni uyutmayan tek düşünce de bu değildi.

Hapishanede uyuyamıyordum. Bir yıldan uzun bir süredir Bee olmadan tek bir gece bile uyumamıştım ve bir daha uyuyup uyuyamayacağımı merak etmeye başlamıştım.

Sadece birkaç gece önce, karımla paylaştığım büyük boy yatakta derin bir uykudaydım. Kollarım ona sıkıca sarılmıştı, onu göğsümde sıkıca tutarken aramızda bir santim bile yoktu. Sürekli nefes alıp vermesi, yanımda olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini sürekli hatırlatıyordu.

Şiltedeki bir kayma beni uyandırdı ve anında dik bir şekilde ayağa kalktım, ancak kızımı yatağın dibinden yavaşça sürünerek yukarı çıkarken buldum.

"Neyin var bebeğim?" Georgia'nın Abby'yle benim arama girebilmesi için yer açarak sordum. Abby yan döndü ama uyanmadı.

"Kötü rüyalar gördüm baba," dedi Georgia gözlerini ovuşturarak, doldurulmuş tavşanı kolunun kıvrımındaydı. Yorganı üzerimize çektim ve başını göğsüme yasladı.

"Onlar sadece rüya, Gee. Baban hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermez," dedim gözlerindeki bukleleri fırçalayarak.

"Serçe parmak sözü mü?" diye fısıldadı, serçe parmağını bana doğru uzatarak.

"Serçe parmak sözü," diye tekrarladım, serçe parmağımı onunkiyle birleştirerek. Ve bunda ciddiydim. Küçük kızıma bir şey olmasına asla izin vermeyecektim. Benim savaşıım. Hayatta kalanım.

Bee'yle ilk kez seks yaptığımızda prezervatif kullanmıştım ama Abby'ye o kadar kaptırmıştım ki kendimi, içinde uyuyakalmıştım, çekersem yok olacakmış gibi korkmuştum, o küçük lastik parçasını neredeyse işe yaramaz hale getirmiştım.

Hayatımda geriye dönüp baktığımda aptallığım için şükredebildiğim tek andı.

Georgia, Abby Owen tarafından vahşice dövüldüğünde yaratılışın ilk anlarındaydı, ancak bir şekilde, tüm bu şiddet boyunca kızımız sıkı sıkıya tutundu ve gitmesine izin vermedi.

Karımın içinde büyüdü ve güçlendi.

Abby, Georgia'nın şeytanı bile korkutacak ciğerlerle doğduğunu söylüyor. Ne kadar uygun.

Onunla üç yaşına kadar tanışmamış olsam da, hayatımda ikinci kez ilk görüşte aşk

yaşadım.

Başta Georgia'nın Owen'ın kızı olduğunu, Bee ile aralarındaki ilişkinin bir ürünü olduğunu düşünmüştüm ama yine de onu seviyordum, benim olmasını istiyordum.

Onun da beni sevmesini istedim.

Abby için dünyanın öbür ucuna bile giderim.

Georgia için o orospu çocuğunu yakardım.

Hapishanede, gecenin köründe şilte çökerse, bunun nedeni kesinlikle tatlı bebeğinizin sizinle kucaklaşmak istemesi değildir. Ama diğer mahkûmların üzerime gelmesinden korkmuyordum. Korktuğum tek bıçak darbesi, üzerinde uyumaya çalıştığım lekeli yatağın gevşek yaylarının elinden gelirdi.

Her saat başı gardiyanlar el fenerlerini uyuyan mahkûmların yüzlerine tutarak, her birinin sayıldığından emin olmak için tur atıyorlardı. Gece boyunca gardiyanların botlarının beton zeminde bilmem kaçınıcı kez çıkardığı gıcirtı sürpriz değildi.

Hücre kapım kilitli değildi ve açıldı. Uyuyormuş gibi yaptım, dövmeli sarışınlara fetişi olan her neyse ona karşı onurumu korumak için kendimi hazırladım.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi bir ses. Bir çakmak ateşlendi, yarı kapalı gözümün ucuyla yatağımdan birkaç adım ötede yanan bir sigaranın kiraz ucunu gördüm. O her kimse, sırtını beton duvara dayamış, yerde oturuyordu.

"Peki sen beni tam olarak kim sanıyorsun?" Eğer bir şey yaparsa onu nasıl alt edeceğimi hesaplayarak sordum.

Hareket et.

"Ortak bir arkadaşımız size Moordenaar diyor."

Lanet olası Hollandalı, bana ilk işimi veren adam ve hayatımdaki ilk ve tek işverenlerin gerçek kimliğini bilmesini istemedim. Hollandaca'da 'katil' anlamına gelen Moordenaar bana böyle sesleniyordu.

Zekice.

Lanet çenesini kapalı tutamadığı için Hollandalı'nın boğazını kesmeliyim. Sikerler. Bunu dışarı çıktığımda yapılacaklar listeme ekleyeceğim. "Yanlışı adam," dedim, kişisel alanımı işgal eden adama bakmak için döndüm.

Hücremin dışındaki yürüyüş yolunu kaplayan küçük sarı ışıklar ve hücre bloğunun uzak tarafındaki yüksek bir pencereden giren yarım ayın ışığı, hücremdeki adamın devasa olduğunu anlamak için ihtiyacım olan tek ışıktı. Yatağımdan birkaç adım ötede yerde bir kas duvarı oturuyordu, dudağından bir sigara sarkıyordu, ellerinin arkasını ve boynunun bir tarafını siyah beyaz dövmeler kaplamıştı, koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti.

Gözleri siyahtı ve yarım ayın ışığında ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyordu.

Şeytan olabilirdim, ama sarı saçlarım ve mavi gözlerimle öyle görünmediğimi biliyordum. Bu adam sanki yer yarılmış da cehennemin kapılarından geçip benim hücreme girmiş gibiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yardıma ihtiyacım var." Gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Seni tanımıyorum. Sana neden yardım edeyim?" Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve

oturdu

"Ailene zarar veren adamı öldürdün, değil mi?" diye sordu.

"İddiaya göre," diye hatırlattım ona. Bu adama hiçbir şey itiraf edecek değildim. Tek bildiğim,

Savcılık için çalışıyordu ve üzerinde dinleme cihazı vardı.

Güldü ve başını salladı. "Neden böyle söylediğini anlıyorum ama sana geliyorum çünkü seçeneklerim tükendi."

"Yarı emekliyim," diye itiraf ettim.

"Jake, yarı emekli olmana ihtiyacım var çünkü kızımın başı dertte ve öldürülmesi gereken insanlar var."

Bu adam dalga geçmiyordu.

"Sana yardım etmek istesem bile buradan bir bok yapamam ve yakın zamanda da çıkmayacağım," dedim.

"Dışarıda olacaksın." Ayağa kalktı, sonra parmaklıklara hafifçe vurdu. Birkaç saniye sonra bir gardiyan belirdi ve onu tekrar dışarı çıkarmak için hücremi açtı. "Seni arayacağım."

Çoktan gözden kaybolduğunda, adını bile öğrenemediğimi fark ettim.

Az önce ne oldu öyle?

SEKİZ

Gardiyan beni hücremden almaya geldiğinde, bir tür savunma stratejisi üzerinde çalışmak üzere avukatımla görüşmeye gittiğimi düşündüm. Visitation'ın önünden geçip Bana işlem yaparken giydiğim kıyafetleri verdikleri odada kafam tamamen karışmıştı. Belki hatalarını anlarlar diye bir şey söylemedim ve hücreme geri götürüldüm.

Hapishanenin kapısından özgürlüğe ilk adımımı attığımda, karanlık bir hücrede geçirdiğim onca zamandan sonra günün parlak ışığı beni kör etti.

İlk gördüğüm kişi arabasının kornasına basıp bana el sallayan Bethany oldu. "Bin," diye emretti, eğilip cipinin yolcu koltuğunu açtı.

Arabaya bindim ve bir şey söylemeden önce ana yola çıkana kadar bekledim.

"Neden dışarıdayım?" diye sordum. "Abby nerede?" Mutlu olmalıydım ama hayal kırıklıklarım beni alt etti. "Bethany, neler oluyor?"

"Savcı suçlamaları düşürdü ve Abby Georgia'yla birlikte evde," dedi ve omuzlarını silkip havalandırma deliklerini ayarladı.

"Bunu neden yapsınlar ki? Nasıl olur da 72 saatten kısa bir süre içinde kefaletimi ödemeyip beni serbest bırakırlar?" Özgürdüm ama gergindim. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Tanıklarının başlangıçta düşündükleri kadar güvenilir olmadığını söyleyelim. En iyi ihtimalle ikinci derece kanıtlara dayanan bir davada, davayı açan da bozan da tanıklardır." Doğruca önümüzde uzanan yola baktı. Benimle herhangi bir göz teması kurmadı ama dikiz aynasını üçüncü kez düzeltti.

"Ne yaptın sen?" Ona sordum. Serbest bırakılmamda parmağı olmamasına imkân yoktu.

Küçük, sinsi, ağız kenarından bir gülümseme. Bethany'nin Georgia için bir büyükanne figürüne dönüşmeden önce olduğu pitbull avukatına küçük bir bakış. Bir davayı kazanmak için cenneti ve cehennemi yerinden oynatan ve bir davayı kazanmak için gereken her şeyi yapan kadın.

HERHANGİ BİR ŞEY.

Bu tanıkların 'güvenilmez' hale gelmesine neden olacak bir şey yaptığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Gerçekten çok garip bir şeydi," dedi Bethany. "Senin ve Owen'ın can düşmanı olduğunuzu söyleyecek olan tüm tanıklar birdenbire ikinizin ne kadar iyi arkadaş olduğunuzu, birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğinizi, birbirinizi ne kadar çok sevip saydığınızı hatırladılar. Bir de düğününüzle ilgili küçük bir mesele vardı." Bethany'nin gülümsemesi şimdi tam dişli bir sırtışa dönüşmüştü.

"Düğünümüz mü?"

"Evet, düğününüz. Düğün resepsiyonunuza katıldıklarını ve Owen'ın sağdıcınız olduğunu unutmuş olmaları çok garip."

"Sağdıcım mı?"

"Evet, Owen sizin düğününüzde sağdıcınız olduğu için, ki bu düğün onun sözde ölümünden haftalar sonra Bert's Bar'da gerçekleşti, ölmüş olmasına imkan yoktu, değil mi? Ayrıca mahkeme tarafından dosyalanan ve kamuya açık bir kayıt konusu olan evlilik cüzdanınızı şahit olarak imzaladığı gerçeği de vardı..."

"Bethany..." Ona tam olarak ne soracağımı bilemeden başladım.

"Ve tabii ki Owen'ın annesi olarak FBI'a Owen'ın sık sık, bazen aylarca ortadan kaybolduğunu ve son zamanlarda kendisinden haber alamadığımı söyledim."

"Ne diyeyim?"

"Evet, yakın zamanda ondan haber aldığımı söyledim ve bana timsah avı sırasında eliyle geçirdiği bir kazadan bahsetti. Eski av tüfeğini kurcalarken kazara Georgia'yı yaraladığı için hala perişan haldeydi, bu yüzden henüz kasabaya dönme planı yoktu."

Ve işte oradaydı, Bethany, Coral Pines'in en acımasız büyükannesi.

"Bütün bunları bir yıl önce yapmışlarsa beni suçlamak için neden bu kadar beklediler?"

"Owen'ın babası. Owen'ın öylece çekip gittiği hikayesine inanmıyordu, çünkü Owen Kaybolduğu gece kredi kartlarını kullanmayı bırakmıştı, bu yüzden eli ve güvenlik kamerasını bulduklarında, dava en iyi ihtimalle şaibeli olsa da her şeyi ilerletmek için savcıyla olan tüm kozunu kullandı. Biraz zaman aldı ama o inatçı piç hayır cevabını kabul etmedi."

"Hâlâ beni bir şekilde alt etmeye çalışmayacağını nereden biliyorsun?" Temelli olarak dışarıda olduğumu bilene kadar rahatlayamazdım. Ailemi kucaklayabileceğimi ve tekrar içeri sürüklenmekten endişe etmeyeceğimi.

"Çünkü Jake, berbat bir koca olabilir ama çok akıllı bir adam. Ona bu yolda devam ederse Owen'ın cinayetini benim üstleneceğimi söyledim ve piç kurusu nasıl görüneceğinden korktuğu için boşanma belgelerini bile imzalamayacağına göre, oğlumuzu öldürdüğüm için hapse girmeme izin vermeyecekti."

"Tanıkların hikayelerini değiştirmelerini nasıl sağladınız?" Kimseye benden hoşlandıkları için benim için yalan söylemelerini sağlayacak kadar yakın değildim.

Bethany bir an düşündü. "Görüyorsun ya Jake, Coral Pines'in sırları derinlere uzanıyor. Yaşlı bir ağacın kökleri gibi, büyür ve büyürler. Yıllar boyunca, kökler çok büyüye ve yüzey çatlamaya başlayana kadar yüzeyin altında yayılırlar."

"Bunun tanıklarla ne ilgisi var?"

"Çünkü Jake, Coral Pines'ta yüzeyin altını biraz kazma zamanının geldiğini bilecek kadar uzun süredir çalışıyorum."

"Yani, temel olarak, onlara karşı elinizde olan şeyleri kullanarak şantaj mı yaptınız?"

"Şantaj çok çirkin bir kelime." Bethany dizimi okşadı. "Biraz kök saldım."

DOKUZ

Abby

Bu dünyada isteyeceğim son şey kızımın da benim gibi acı çekmesiydi. Onu dünyaya getirdiğim andan itibaren her günümü onun çocukluğunun benimkine benzememesini sağlamak için harcadım.

Bu yüzden geceleri pijamalarını giymesine yardım ettikten, ona masal okuduktan, yatağına yatırıp alnından öptükten, kapısını yavaşça kapatıp koridordan aşağı süzöldükten ve avluya çıktıktan sonra ellerimin içine kontrolsüzce hıçkırarak ağlayana kadar bekledim.

Georgia'nın yaraları

vardı. Bir sürü yara

izi.

Bazıları benimkinden daha derin.

Kurşun izleri, şarapnel parçalarını çıkarmak için geçirdiği çok sayıda ameliyatın izleri. Sol tarafında koltuk altından beline kadar göğüs kafesi boyunca beyaz ve kırmızı boya sıçramasını andıran izler.

Onu hayal kırıklığına uğrattım, küçük kızımı hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi onun için asla istemediğim aynı kaderle yaşamak zorunda kalacaktı.

Tüm bunlara Jake'in Owen'ın cinayetinden tutuklanması da eklenince teselliye yine eski kapüşonumda aramaya başladım. Uyuşukluğu çağırmaya çalıştım ama artık var olamayacağım yere ulaşamıyordum. Georgia ve Jake tamamen geri çekilmemi imkânsız hale getirmişti ama deniyordum çünkü Jake'in o piçin cinayeti yüzünden ömür boyu hapse atıldığını ya da idam edildiğini düşünmek midemi bulandırıyordu. Çünkü onu bunu yapmaya ben teşvik etmiştim.

Hepsi benim hatam olurdu.

"Bebeğim, yine mi?" dedi Jake, arkamdan yaklaşıp elini omzuma koyarak. Onun yara izlerini her gördüğümde verdiğim tepkiyi ve tepkimi ondan saklamak için nereye gittiğimi biliyordu.

Bendeki değişimi fark etmişti. Bunu benim yanımda daha dikkatli olmasından, neredeyse yumurta kabuklarının üzerinde yürümesinden, sözlerini daha dikkatli seçmesinden anladım.

Bundan nefret ediyordum. Ama eski halime nasıl döneceğimi bilmiyordum ve içimde olup biten onca şeyden sonra bunu isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

"Elimde değil." Gözlerimin altındaki yaşları sildim ve burnumu çektim. "Onu hayal

kırıklığına uğrattım Jake. Her gün aynaya bakacak ve hayatının geri kalanında o korkunç anı hatırlayacak. Ne kadar korktuğunu hatırlayacak. Annesinin bunun başına gelmesini nasıl engelleyemediğini hatırlayacak."

"Bee, o daha çok genç. Kafa küçültücüyü gördü. İyi olacağını söylüyor. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor ve babası benim gibi bir pislik olsa bile iyi olacağını düşünüyor." Jake her zamanki gibi beni güldürmeye çalışarak bana güvence verdi.

"Evet, ama ya sonrası? Ya bir gün her şeyi hatırlarsa?
Sonra ne olacak? Hayatının her günü bu acıyı yeniden yaşamasını istemiyorum."

"O zaman bununla başa çıkacağız, Bee. Ne kadar sevildiğini bildiğinden emin olacağız ve ne zaman çıldırırsa, ona ne kadar sevildiğini tekrar hatırlatacağız ve daha da kötüye giderse, onu daha da çok seveceğiz. Georgia'nın başına gelebilecek tek kötü şey, sevgimizin altında boğulma ihtimalidir." Jake sandalyemin etrafında döndü ve önümde çömeldi. "Yapabileceğimiz tek şey bu," dedi yumuşak bir sesle, elleri dizlerimin üzerindeydi. Göz göze gelebilmemiz için çenemi yukarı kaldırdı. "Bu gerçekten neyle ilgili, Bee?"

İçimi çektim. "Annesi olarak benden daha iyisini hak ediyor."

"Bu lanet bir kaçamak ve bunu sen de biliyorsun. Bütün ebeveynler berbat durumdadır. Biz sadece farklı bir şekilde berbat durumdayız. Şimdi dökül bakalım, kadın," dedi. "O güzel kırmızı kafanın içinde neler olup bittiğini anlat bana."

"Onları hala görüyorum."

Ağzımdan kaçırdım.

"Neyi hâlâ görüyorsun?"

"Hâlâ yaralarımı görüyorum. Her gün. Tüm dövmelerin altında bile, renklerin ötesini ve doğrudan izleri görüyorum. Hayatımın her lanet günü, ne olduğunu, o kaltağın ne yaptığını hatırlıyorum ve bir dakikalığına bile olsa, nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum." Gözlerim sulanmaya başladı, görüşüm bulanıklaştı. "Acıyı hatırlıyorum. Her şeyi yeniden hissediyorum. Artık hissetmek istemiyorum."

Jake parmak uçlarını usulca omzumda başlayan en büyük yara izinin üzerinde gezdirdi ve yavaşça dirseğime kadar inip tekrar yukarı çıkardı. Bu onun beni rahatlatmak için kullandığı bir yöntemdi. "Ne kadar acıdığını hayal bile edemiyorum, Bee."

"Orada değil,"

dedim. "Yok mu?"

"Hayır," elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum. "Burası. Burası acıyor."

Jake beni bir hiçmişim gibi kucakladı ve tekrar sandalyeye oturdu, beni bir bebek gibi kucağına oturttu, kollarının arasına aldı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

"Kalbinin acımasını istemiyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle," dedi Jake, sesi gerilmişti.

"Georgia'nın bir gün böyle hissedebilecek olması beni incitiyor."

"Yaraları hala iyileşiyor, bebeğim. Bunu yapmaması için ne gerekiyorsa yapacağız.

incindim. Ama onun ne hissedeceği ya da hissetmeyeceği konusunda endişelenemezsin. Bunu gün be gün ele almalıyız, yoksa kendini delirteceksin."

"Biliyorum," diye burnumu çektim.

"Daha iyi olması için ne yapabilirim?" Başımın üstünü öptü.

"Yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum. Anılarımı silemezsin. İzleri gördüğümde başka bir şey düşünmemi sağlayamazsınız. Bir süreliğine çok daha iyiydi. Eskisinden çok daha kolaydı. Sonra Georgia yaralandı ve şimdi başladığım yere geri dönmüş gibiyim."

"Biz, bebeğim. Biz," dedi Jake. "Bunu tek başına atlatmak zorunda değilsin. Biz bir aileyiz ve bunu bir aile olarak düzelteceğiz."

"Ama bunu düzeltemezsin."

"Hayır, ama sana yardım

edebilirim," dedi Jake. "Nasıl?"

Fısıldadım.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet." Tereddüt bile etmedim. Jake dünyada güvendiğim tek kişiydi. O Georgia'nın babasıydı. Hayatımı kimseye yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden yaşayacağımı düşünürken, yeniden hissetmeme yardım etti. Ona güvenmemek için hiçbir sebep yoktu.

"Bir şey düşünüyordum. Yardımcı olabilecek bir şey. Bir dakika burada kal," diye emretti Jake, beni hafifçe üzerinden iterek. Ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşlarından birine bastı.

Birkaç saniye çaldıktan sonra birinin telefonu açtığını duydum.

"Bethany," dedi Jake soğukkanlılıkla. Neden Bethany'yi arıyordu ki? Genellikle Bethany ve Jake arasında ben aracılık yapardım. Nadiren konuşurlardı ve bu onları suçladığım anlamına gelmiyordu. Bethany Owen'ı doğurdu ve ne yaptığını öğrendiğinde onu korumaya çalıştı ama ben bunu çoktan geçmişte bırakmıştım. Ne zaman ona karşı bir zamanlar hissettiğim öfke ya da kızgınlığı hissetsem, evini ateşe vermenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve hemen aramızdaki her şeyin doğru olduğu hissine geri dönüyorum.

Yeni Bethany eskisine neredeyse hiç benzemiyordu ve hiç sahip olamadığı torunu Georgia'ya olan sevgisi gözümde her şeyin yoluna girmesinde büyük rol oynamıştı. Bethany geçen yılı ailemize, onun bir parçası olmaya layık olduğunu kanıtlamakla geçirmişti.

"Evet. Evet. Her şey yolunda. Georgia harika. Evet," dedi oldukça kaba bir şekilde. "Gelip biraz Georgia'yla oturabilir misin? Şu anda uyuyor ama sabah için denize elverişli olduğundan emin olmak için tekneyle bir tur atmam gerekiyor ve Bee'nin gelip benim ikinci gözüm

ve kulağım olmasını istiyorum." Kısa bir duraklama oldu, sonra Jake veda etmeden aramayı sonlandırdı.

"Biliyor musun, bu kadar çekici olabilen biri için, gerçekten tam bir dangalak olabiliyorsun,

Bazen," dedim.

"Az önce bana çekici mi dedin?" Jake güldü. Elbette dikkatini çeken şey bu olacaktı, dangalak denmesi değil. Arka verandanın loş ışığında bile Jake'in gülümsemesi ışıltı ışıltıydı. Onu her gün gülümserken ya da ara sıra gülerken görebilmek, ayrı geçirdiğimiz her saniyeye değerdi.

Sorusunu duymazdan geldim. "Madem tekneyle ilgili yardıma ihtiyacın vardı, neden daha önce yapmadık?" diye sordum. Ailece harika bir gün geçirmiştik. Jake biraz tekne üzerinde çalıştı. Georgia arka bahçedeki fiskiyelerde koştu ve ben verandadaki en sevdiğim sandalyede oturup kitap okudum, ailemin hala orada olduğundan ve her şeyin hala gerçek olduğundan emin olmak için sık sık sayfalara göz gezdirdim.

Ve öyleydi.

Geç oluyordu ve hava çoktan kararmıştı. Bu koşullar altında teknede herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmek zor olacaktı.

"Şşşş, bebeğim. Göreceksin. Bunu senin için daha iyi hale getiremeyeceğimi söylemiştin. Sanırım yapabileceğim bir yol var," dedi Jake, parmağını kısmen açık ağzımın üzerine bastırarak. Ona ters ters baktım ve parmağının ucunu ısırdım. Elini geri çekti ve çenesi düştü.

"Oh, Bee," dedi, sesi uyarı ya da vaat dolu muydu? "Bunun bedelini ödeyeceksin." Az önce ısırduğım parmağın ucunu kısa bir süre emdim.

Bethany, Jake'in aramasından birkaç dakika sonra geldi. Kapıyı açar açmaz onun yanından geçip eve girdi.

"İçeri gel," dedi Jake alaycı bir tavırla ve kapıyı arkasından kapattı. Bethany çoktan kanepeye yerleşmiş ve çantasının içindekileri karıştırmaya başlamıştı.

"Siz ikiniz gitmeniz gereken yere gidin. Ben burada iyiyim," dedi ve iki örgü şişi ile biraz pembe iplik çıkardı. İğnelere takılı olan proje her neyse oldukça yırtık pırtık görünüyordu.

"Örgü mü örüyorsun?" Ellerini işaret ederek sordum ve o da dalgın dalgın örmeye başladı. Bethany, bir zamanların keskin zekâlı, pençeleri neredeyse dili kadar keskin, çok güçlü avukatı, oturma odamdaki kanepemde oturmuş örgü örüyordu. Bu onun karakterine hiç uymuyordu.

Bethany iğneleri birbirinin üzerinden geçirdi, konsantre olurken dili ağzının kenarından dışarı çıktı. Ayağını örgü hızıyla birlikte vuruyordu.

Konuşurken nefes almak için zar zor durakladı. "Şey, evet, artık beni meşgul edecek bir işim olmadığından, sıkıntıdan ölmek için zamanımın bir kısmını alacak bir şeye ihtiyacım vardı. Psikiyatristim bir hobi edinmemi önerdi, ben de iPad'e girdim ve şu YouTube videolarından birkaçını izledim, ya da her ne deniyorsa, bilirsiniz, on yaşında bir çocuğun elinde bir video kamerayla size bilmeniz gereken her şeyi öğretebildiği ve aynı zamanda kendinizi yaşlı hissetmenizi sağlayan videolar. İşte buradayız, Georgia için bir süveterin yolunu yarılalık." Bethany, Georgia yaralandıktan kısa bir süre sonra bölge savcılığı görevinden ayrılmıştı. Kendi deyimiyle, "doğru ve

yanlış radarının sıfırlanması gerekiyordu ve

Bunu yapamazdı ve hala bilinçsiz bir pitbull avukatı olmak için para alıyordu.

Bethany iğnelere bağlı olan küçük parçayı kaldırdı, yamanın ortasındaki iki büyük delikten yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Başını iki yana salladı. "Bu devam eden bir çalışma." Tekrar örmeye başladı. "Üstünden, altından ve içinden." Kaşlarını çatarak ve gözlerini kısarak yaptığı işe bakarken mırıldandı.

"Birazdan döneriz," diye ona güvence verdim. Aslında Jake'in planladığı şeyin ne kadar süreceğinden emin değildim. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler." Ben gitmek için dönmeden önce Bethany projesinden başını kaldırdı, gözleri sulanmıştı.

Teşekkür ederim. Bana bir şeyler mırıldandı ve bir anda tekrar örgü örmeye başladı. "Acele etme. Zaten bütün gece bu lanet şeyin başında olacağım." Sesindeki sabırsız ısırgan ton geri geldi.

Jake Bethany'ye veda etmedi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sürgülü cam kapıları açtı ve beni arkamdan takip ederek içeri soktu. Jake elimden tutup beni arka bahçedeki iskeleye götürdü ve oraya vardığımızda beni Georgia'nın pembe olta takımları için saklama sandığı olarak kullanılan plastik bir bankın üzerine oturttu. Bankın arkasına düşmüş olan, ön yüzünde DADDYS LITTLE FISHING GIRL yazan küçük pembe bir siperliği aldım. Parmaklarımı kabarık harflerin üzerinde gezdirdim ve kendi kendime iç geçirdim.

Bu kadar kısa sürede çok yol kat etmiştik. Georgia ve Jake sanki her zaman birbirlerinin hayatlarının bir parçasıymış gibi davranıyorlardı. Elbette, onu yıllarca tek başıma doğurmuş, beslemiş ve giydirmiş olabilirim, ama sonra Jake ortaya çıktı ve BOOM.

Özüne kadar babasının küçük

kızı. Başka türlü olmasını

istemezdim.

Hayatım boyunca bir baba ve kızı arasında var olan sevgi türünü hiç deneyimlememiştim. Bir babaya sahip olduğum en yakın şey Jake'in babası Frank'ti ve benim ve Georgia için yaptığı her şey için kalbimde her zaman özel bir yere sahip olsa da, babalık yönünü gösterecek kadar nadiren ayıktı.

Georgia doğana kadar ebeveyn ve çocuk arasındaki sevgi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o benim tüm dünyam oldu.

Jake'i Georgia ile izlemek benim için her zaman yeni bir deneyim oldu. Birbirlerine olan aşklarını kollarına takmışlardı. İkisine birlikte bakan herkesin birbirlerine aşık olduklarını göreceğine hiç şüphe yoktu.

Jake'in beni sevdiğini ve bu sevginin sınırsız olduğunu biliyordum. Ama Georgia'ya duyduğu sevginin bambaşka bir seviyede olduğunu da biliyordum.

Jake'in balıkçı teknesi, eskiden kardeşine ait olan yirmi metrelik bir dıştan takma motor, gövdesinde midyelerin büyümesini ve tuzlu suyun boyayı yemesini önlemek için yaptığı bir

asansörün üzerinde duruyordu, üzerine yeni bir motor takmıştı.

Jake ertesi sabah erkenden Georgia'yı yeni tamir edilen tekneyle ilk balık avı gezisine çıkaracaktı. Bu arada ben de yeni kartpostal setim için güneşin sahilden doğuşunu fotoğraflamak üzere hava henüz kararmamışken yola çıkacaktım.

Aslında komik çünkü Georgia'nın çoğu sabah güneş gökyüzündeyken yataktan sürüklenerek çıkarılması gerekiyordu ama Jake onu balık tutmaya götürdüğünde, daha güneş ufukta görünmeden gözlerini açıyordu ve genellikle Jake'i uyandırmak için yatağımızda zıplayan ilk kişi oluyordu.

Jake deniz duvarının üstündeki çimenlerin üzerine serilmiş bir çeşit ağı aldı. Birkaç kez koluna doladı ve bir kovanın içine koydu.

"Bu da ne?" Kovayı depolama tezgahının yanına koyarken ona sordum.

"Yarın Gee'ye nasıl ağı atılacağını öğreteceğim. Balık tutmayı çok sevdiğine göre, kendi yemini tutmayı öğrenmesinin zamanı geldi," dedi, Coral Pines'a döndüğünden beri güneyli aksanı daha da kalınlaşmıştı. Bazen Jake'in tüm iç kargaşasına ve yapabildiği onca şeye rağmen, bir yanının balık tutmayı ve kamyonlarla uğraşmayı seven güneyli bir çocuk olduğunu unutuyordum.

"Bu ağı şey ondan daha büyük. Ağırlığı ne kadar?" Jake'in kovayı kaldırırken çok sıkı olan pazu kaslarının gerildiğini fark ederek sordum.

"Oh, oldukça ağır, ama bu onun değil," dedi. "Bu onun." Jake oturduğum bankın arkasına uzandı ve daha küçük bir kova aldı. Açtı ve bana doğru eğdi, böylece içindeki fark edilebilir küçük ağı görebildim.

Tabii ki pembeydi.

Kalbim en iyi şekilde kırıldı.

Jake gülümseyerek, "Yem dükkanındaki Duke bu pembe balıkçılık saçmalığı yüzünden cinsel kimliğimi sorgulamaya başladı," dedi. "Dedikodu değirmeninden kaçmak için Logan Beach'teki büyük zincir mağazalara gitmeye başlamam gerekecek."

"Dedikodu değirmeninin canı cehenneme" dedim. Ve bunda ciddiydim. Jake ve Georgia'nın birlikte sevdikleri bir şeyi yapmalarına engel olan herkes bana hesap vermek zorunda kalacaktı.

"Evet, siktir et onları bebeğim," dedi Jake, küçük kovayı tekneye eklerken. Asansörün elektrik panelinin kapağını kaldırdı ve tekneyi suya indirmek için düğmeye bastı. Gıcırdadı ve inledi, tekneyi tutan ağır teller asansörün tepesindeki dönen çarktan yavaşça çözülürken metalin metal üzerindeki sesi kolumdaki tüyleri diken diken etti.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Ben sordum.

Jake beni görmezden geldi ve suyun üzerinde tamamen yüzer hale geldiğinde teknenin arkasını işaret etti. "Sence bundan hoşlanacak mı?"

"Elbette, tekneyi sevdiğini biliyorsun. Ona çok emek verdin ve..." Başka bir şey söylemeden kendimi durdurdum çünkü bahsettiği şeyin tekne olmadığını fark ettim. Teknenin arkasında yazan şeydi. Motorun bir tarafında kalın el yazısı ile sadece 'Gee' yazıyordu.

Boğazıma bir şey kaçmış gibi hissediyordum. "Hayır Jake, bundan hoşlanmayacak. Bayılacak, çıldıracak ve günlerce bu konu hakkında konuşmadan duramayacak."

Jake bir sigara yaktı. Benim ve kendisinin tepkisinden memnun görünüyordu. "Ben de bunun için uğraşıyordum. Biliyorsun bu ve ona bir midilli almak arasındaydı. At pisliğini temizlemeyeceğim."

Jake gülümseyerek tekneye indi ve bana yardım etmek için elini uzattı. Jake tekneyi çalıştırdı ve ben de onun yanındaki koltuğa oturdum. Spot ışığını yaktı ve bizi rıhtımdan dışarı çıkardı. Kanalda ilerledik, spot ışığı birkaç timsahın gözlerini parlattı ve deniz duvarını kaplayan iguanaları dağıttı, bazıları suya daldı, diğerleri mangrovlara sığındı.

Coral Pines Nehri'nin açık suları dolunayın ışıltısıyla turuncu renkte parlıyordu. Jake gaza bastı ve sanki sakin suların üzerinde kayıyormuşuz gibi hissettik, ılık tuzlu hava ön camın üzerinden atlayarak saçlarıma dolandı.

Burada yaşadığım onca çirkinlikten sonra, buranın gerçekte ne kadar güzel bir yer olduğunu gözden kaçırmak kolaydı.

Jake tekneyi nehrin ortasında yavaşlatmadan önce sadece birkaç dakika açık suda kaldık. Küçük bir koydaki mangrovların arasına gizlendiğimizde motoru durdurarak bir işaretin yanına çekti. Çapayı attı.

"Neden buradayız, Jake?" diye sordum. O kadar sessizdi ki normal ses tonum çılgılık gibi geliyordu.

"Sana nedenini söyledim bebeğim. Sana yardım etmenin bir yolunu buldum." Bir sigara daha yaktı, dirseklerini dizlerine dayadı ve bana doğru eğildi. "Ve sanırım bunu yapmam gereken yer burası," o kadar sessiz söyledi ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Ne yapacağım?" Ben de fısıldadım. Kalbim şimdi sıkıca

midemdeydi. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Neden bana bunu sorup duruyorsun?" Evet, elbette ona güveniyordum. Ona hayatımı ve Georgia'nınkini emanet edebilirdim ama bana aynı soruyu ikinci kez soruyordu ve bu beni geriye itiyordu.

Jake sigarasını eski bir gazoz kutusunda söndürdü ve ayağa kalkarak ellerini bana uzattı. "Buraya gel," dedi. Gözleriyle yalvarıyordu.

Ayağa kalktım ve ellerini tuttum. Beni kendine çekti ve sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kendimi öpücüğe o kadar kaptırmıştım ki elindeki küçük bıçağı fark etmemiştim. Öpüşmemizden geri çekildi.

öptü ve bıçağı aramızda tuttu.

"Bu ne için?" Yutkundum. Kalbim balıkların duyabileceği kadar yüksek sesle atıyordu.

Jake kulağımın arkasındaki o büyülü noktayı öptü ve boynuma doğru fısıldadı. "Kesmek istiyorum

Sen."

"Ne?" Nefes aldım. Sözleri korkutucu, dokunuşu baştan çıkarıcıydı. Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum.

kalkmıştı. Onu doğru duyduğumu sanmıyordum, çünkü beni kesmek istediğini söylemiş olamazdı.

"Her gün yara izlerine baktığını ve olanları hatırladığını söylüyorsun. Acıyı tekrar tekrar hissediyorsun ve ne kadar istesem de bunu senin için ortadan kaldıramam ama başka bir şey yapabilirim." Jake derin bir nefes aldı. Sana yeni bir iz verebilirim, iyi bir anıyla ilişkilendirilmiş yeni bir yara izi, böylece yara izlerini gördüğünde, tüm kötülüklerin arasında birazcık da olsa iyi bir şeyler olacak."

Jake'i sevmemin, en başından beri ona çekilmemin bir nedeni vardı. Beni anlıyor.

Hiçbir psikiyatrist, hiçbir meditasyon, hiçbir standart ortodoks zihinsel onarım yöntemi beni düzeltmeyecekti ve Jake bunu biliyordu. Bu yüzden bana yapabileceğini önerdi.

"Yap şunu," diye nefes aldım. Kesilme fikrinden nefret ediyordum ama bana sunduğu şeyi seviyordum. Yara izleri beni kendi zihnime hapsedmişti. O bana özgürlük sunuyordu. "Yap şunu."

Jake bana cevap vermedi. Sadece beni kendine çekti ve öptü, dili giriş arıyordu. Bir eli başımın arkasındayken parmaklarını saçlarıma doladı ve başım arkaya doğru eğilip ağzımı ona açana kadar çekti. Ter ve tuzlu su kokuyordu. Tadı nane ve sigara gibiydi. Yeterince yaklaşmadım. Dizlerimin arkası teknenin arkasındaki küçük koltuğa çarpına kadar beni geriye itti. Jake benden uzaklaştı ve şortumun düğmelerini açtı. Kalçalarımı kaldırdım, böylece onları kalçalarımın aşağı kaydırabildi. Onları kaptan koltuğuna fırlattı ve başparmaklarını külotumun bel bandına geçirip aşağı kaydırıldı. Külotumu denize atarken dilini göbek deliğimden klitorisime doğru gezdirdi ve hassas tomurcuğumu yumuşakça emdi.

"Hey!" İç çamaşırımı çıkarması konusunda onunla tartışmaya çalıştım ama o sadece dilini üzerimde gezdirdi, önümde diz çökerken bacaklarımı omuzlarına doğru çekti. Ne söyleyeceğimi çabucak unuttum.

Beni öpüyormuş gibi göbeğimi yaladı. Samimi, yumuşak ama seksi ve tutkuluydu. Diliyle beni istediğini söylüyordu ve o kıvrımlarımı yalayıp emerken amım da dilinin etrafında titreşerek karşılık veriyordu.

Hayal meyal beni kesmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordum, kötü anıları

değiştirmekle değil, onlara hükmetmekle ilgili. Odaklanamıyordum. Kalçalarımı oynatmaya çalıştıkça tekne bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Jake güçlü elleriyle beni yerinde tutuyor, kendine doğru çekiyor ve son yemeğiymişim gibi diliyle beni yalayıp yutuyordu.

Orgazmım başladığında gözlerimi açtım. Gece gökyüzüne bakarken, seksi Jake lanet Dunn'ın izniyle saf zevk dalgaları dalga dalga üzerime yağarken, kalçalarımı Jake'in başının etrafında sıktım.

KOCAM.

Jake aşağı inmemi beklemedi. Ayağa kalktı, kemerini çıkardı, kotunu indirdi ve hızlı bir hareketle beni yüzüstü çevirdi, kendimi desteklemek için teknenin kenarına tutundum. Dizlerini kıçımnda hissettim ve sonra giriş arıyordu, içeri doğru itmeden önce ıslaklığımnda kendini ovuşturuyordu. Vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamak için aşırı derecede gerildi ve vücudumun içine tamamen oturduğunda, o kadar dolu hissettim ki dikişlerden patlayacağımı düşündüm.

Jake bir kez içime girdi. Sertçe. Şaşkınlıkla çığlık attım ve içim onun etrafında sıkıştı. Göğsünü sırtıma yaslayarak üzerime eğildi ve çekilip tekrar içime girerken boynumun altını öptü. Sertçe.

İlk başta yavaş ilerledi ama Jake seksime saldırmaya devam ettikçe, kıçımı ona doğru itene ve sessizce bir tür serbest bırakılma için yalvarana kadar büyümeye devam etti. Bir klik sesi duydum ve orgazmım içime çarpana kadar ne olduğunu anlamadım. Kolumdan aşağıya doğru akan keskin bir çizik hissinin belli belirsiz farkındaydım ama en inanılmaz baskının serbest bırakılmasına odaklanıyordum. İçimdeki her şey canlı ve mutluydu. Jake kalçalarımı kavradı ve her derin itişte beni sertçe kendine doğru çekti. Olabildiğince içeri itene kadar daha hızlı ve daha hızlı, sonra dışarı çekti. Sıcak sıvı kıçıma fişkırdı.

Kolumdan aşağı farklı bir sıvı damladı.

"Buraya gel bebeğim," dedi Jake ve beni kolumdan tutup kaldırarak kucağına oturttu. Jake bir ilk yardım çantası çıkardı ve kolumdaki kanı alkollü çubukla temizlemeye başladı. "Seni incittim mi?" Yüzünün her yerinde endişe vardı.

"Hayır," dedim dürüstçe.

"Güzel. Çünkü sanırım bu işe yarayacak." Koluma baktım. En derin yara izinin yanında Jake dövmelemin çizgilerini takip etmiş ve derime yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir çizgi kazımişti. Kalıcı hasara yol açacak kadar derin değildi ama iz bırakacak kadar derindi.

Görünür bir yara izi.

Artık koluma baktığımda yara izlerimi görüyor ve bunlardan birinin büyük bir anıyı barındırdığını hatırlıyordum.

Onu bana Jake vermişti.

Jake bir iğne ve iplik çıkardı ve beni şaşırtarak dikiş atmaya başladı. "Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bunu kendime birkaç kez yapmak zorunda kaldım."

"Daha fazlasını bilmek istiyor

muyum?" diye sordum. "Hayır."

"Tamam o zaman." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzını kendime yaklaştırdım. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve bu öpücükle ona minnettarlığımı ifade etmeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen de aynısını yapardın."

"Evet, yapardım. O yüzden lütfen, kesilip açılmaya ihtiyacın olduğunda bana haber ver. Ben senin kızınım." Tüm bunların saçmalığına güldüm.

"Evet, sen benim kızımsın," dedi Jake yumuşak bir sesle, alaycılığını görmezden gelerek. İlk yardım çantasını kapatıp bir kenara koyduktan sonra öpücüğüme karşılık verdi. Alt dudağımı ağzına çekerek dilini dudaklarımda yavaşça gezdirdi. Az önceki tutku yatışmıştı, öpücüğü cinsel değil, şehvetliydi.

Yeni kolumdaki yaranın eğri büğrü dikişine baktım, sonra tekrar Jake'e döndüm.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum Bee."

EPILOG

Abby

Tak-tak-tak-tak-tak-tak-tak-tak

"Bir dakika!" Kapıdaki kişiye seslendim. Çılgınca vurmaya devam ettiler.

"Bir dakika!" Tekrar bağırdım, açık kitabımı sehpanın üzerine koydum, kapanmamasını umuyordum, böylece kaldığım yerden devam edebilecektim. Kitaplarımla ilgili bir şeyim vardı ve sayfaya köpek küpesi takmak söz konusu bile olamazdı. Televizyonun üstündeki saat onu geçtiğini gösteriyordu.

Georgia çoktan uyumuştı ve Jake eve dönüyordu, geç saatlere kadar dükkânda kalıp yine çalışmayan kamyonetimi tamir etmişti. Konuyu ne kadar zorlarsa zorlasın bana yeni bir tane almasına izin vermeyi reddettim. Kamyonet Nan'dan bana kalan tek şeydi ve Jake'in onun üzerinde sihrini konuşturabileceğini bildiğim halde onu öylece bırakacak değildim. Gerçi zavallı şey bana onu bırakma zamanının geldiğini söylüyor olabilirdi çünkü Jake bir ay içinde üçüncü kez onu tekrar çalışır hale getirmek için bir şeyleri onarmak ya da değiştirmek zorunda kalıyordu.

Lanet olası intihara meyilli kamyon.

Kapıyı açtım ve elim paravan kapının kolundaydı, Bayan'a söylemek üzereydim.

Flannagen, Cumartesi gecesi kaç kez uğrarsa uğrasın Jake'le bu Pazar ya da bundan sonraki herhangi bir Pazar kiliseye gitmeyeceğimizi bilmem kaçınıcı kez söylediğinde kapı açıldı ve devasa bir erkek duvarıyla karşılaştım.

Karanlık ve korkutucu.

Jake'in boyu rahatlıkla iki metreydi ama bu adamın ondan en az birkaç santim fazlası vardı. Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti, gözleri parlak siyahtı. Jake'in bir kolunda baştan aşağı dövmeler varken, bu adamın her iki kolunda, ellerinde ve hatta boynunun bir tarafında dövmeler vardı. Jake'in açık renk saçları ve parlak mavi gözleri onu komşu çocuğu gibi gösteriyordu, bir bakıma neredeyse melek gibiydi.

Bu adam şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu.

Kapıyı çarparak kapatmak için hamle yaptım ama eşikteki botu kapanmasını engelledi, ayağından sektiğinde bile irkilmedi.

"Jake'e ihtiyacım var." Adam talep etti. Sesi derin ve hırıltılıydı.

Kapının arkasına uzandım ve koridordaki masanın üst çekmecesinden tabancayı alıp arkama sakladım.

"O burada değil." Dedim. Kapıyı kapatmak için bir hamle daha yaptım ama bu sefer elinin düz kısmıyla kapının kapanmasını engelledi.

"Dinlemiyorsun lan, Jake'e ihtiyacım var." Burun delikleri alevlenerek öfkeyle söyledi.

"Asıl dinlemeyen sensin." Arkamdan silahı çıkarıp gözlerinin arasına nişan alarak söyledim.

"O burada değil."

Adam bana gerçekten gülümsedi. Altıma işemek üzere olmasaydım, dolgun dudaklarla çevrili bembeyaz, dümdüz dişlerine hayranlıkla bakmak için daha fazla zaman ayırabilirdim. Ama gülümsemesini bile korkutucu yapan şey, gözlerinden yayılan şeytani bir parıltıydı.

"Devam et ve ateş et," dedi, silahın namlusunu tutup alına bastırarak. "Sende o cesaret yok kızım," diye alay etti, hâlâ gülümseyerek.

Alaycı gülümsemesini yansıttım ve tam tetiğe basacaktım ki Jake'in sesi beni durdurdu.

"Onun taşakları seninkilerden daha büyük, dostum." Jake yabancının yanından geçip giriş yolunda bana katıldı.

"Bunu şimdi anlıyorum." Adam korkmaktan çok sinirlenmiş bir ses tonuyla cevap verdi.

"Bu herif de kim?" Jake'e sordum. Silahı elimden aldı ve çekmeceye geri koydu. "Bu Abby, karım. Abby, bu..."

Adam araya girdi.

"Bana Kral derler."

Jake

Brantley King'in kirli bir polis sorunu vardı.

Kötü şöhretli silah kaçakçısının ahlaksız polislerle karşı olduğundan değil, sadece onlar onun kirli tarafında değildi. Birkaç tanesi ona karşı çıkma hatasına düşmüştü. Ya greyfurttan daha büyük taşakları vardı ya da gerçekten gezegendeki en aptal heriflerdi.

Her iki şekilde de

umurumda değildi.

Yapacak bir işim

vardı.

Tam zamanlı olarak ıslak işlere geri döneceğimden değil, ama sadece bu küçük tat beni bir süre idare etmeli ve geceleri evde Bee ile yatakta tutmalı.

Ve dünyada o kızla yatakta olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yoktu.

Logan Plajı kuzeye sadece iki saatlik bir yolculuktu, bu yüzden King'in sorunlarından birini ormana gömmem uzun sürmedi.

Sorununun bir kısmı.

Kısa bir süreliğine de olsa şeytana tekrar hoş geldin demek çok iyi hissettirdi. Aslında kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, son deliğı kapatmayı bitirdiğimde kendimi mırıldanırken buldum.

Çalı ve dallarla kaplamadan önce bir kreğin düz tarafını kullanın.

Bir sigara yaktım.

Damarlarımda saf bir memnuniyet

dolaşıyordu. Cep telefonum çaldı.

"Evet."

"Kardeşim, hâlâ buralarda mısın?" King telefonda gürledi. "Burada yardımına ihtiyacım olan bir durum var."

"Evet dostum, ne istiyorsun?"

"Bazı pisliklerin içine Tanrı korkusu salmak lazım."

"Tamamdır." Dedim ve telefonumu kapattım. Derin bir nefes çektim ve dumanı geceye üfledim.

Topladığım son çalı ırpıyı da taze toprağın üzerine koydum. Geri ekildiğimde gülümsemekten kendimi alamadım.

Hayat güzel.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.